І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... — Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 127. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 8-го ЛИПНЯ 1972 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, JUNE 8, 1972 No. 127. VOL. LXXIX.

ВЛАДИКА ВЕЛИЧКОВСЬКИЙ НАГОЛОШУЄ ПОТРЕБУ ЄДНОСТИ В ЦЕРКВІ І НАРОДІ

Зустріч з Владикою Василем Величковським у Вінніпеґу. Стоять (зліва): Митрополит УКЦеркви в Канаді Владика Максим Германюк, Владика Василь Величковський та репрезентант УНСоюзу мґр Іван Геврик.

Вінніпеґ (І.Г.). — „Бачу тут представників різних організацій і різних поглядів, і моє сердечне побажання до Вас, щоб ми скріпилися і щоб між нами була єдність і ще раз єдність. Досить нам роздорів, вороги нас розділюють, розбили нашу Церкву і наш нарід. Найвищий час, щоб між нами була єдність в цілому народі і щоб в єдності ми жили, щоб почали її вже тепер, а тоді прийде перемога" — говорив Владика-ісповідник Василь Величковський у своєму першому після звільнення з большевицької каторги та приїзду на Захід виступі під час бенкету в його честь, що відбувся тут в неділю, 2-го липня. Як уже інформовано, Владика Величковський приїхав на двомісячні відвідини в Канаді 15-го червня. Згаданої неділі, 2-го липня, тут в катедральному храмі св. Володимира і Ольги Владика Величковський відправив Архиєрейську Святу Літургію, в якій взяли участь Митрополит УКЦеркви в Канаді Владика Максим Германюк, Єпископи Ніл Саварин з Едмонтону та Ізидор Борецький з Торонта і численне духовенство. У своїй проповіді під час св. Літургії Владика Величковський висловив впевненість, що многострадальний український нарід, при Божій допомозі, таки діждеться волі.

Увечері того ж дня у великій залі готелю Марлборо відбувся бенкет на пошану Владики Величковського, з участю 600 осіб. Господарем бенкету був Ярослав Семчишин. Перший вітав Владику-ісповідника Едмонтонський Єпископ Ніл Саварин, згадуючи про його терпіння, а Владика Ізидор Борецький пригадав біблійний приклад Ізраїля, що віками чекав на свою державність, але її діждався, бо мав синів, які вірили в Бога. Від манітобського Уряду вітав Владику Величковського міністер освіти і культури Б. Ганущак, передавши Владиці емблему провінції Манітоби. Голова підготовного Комітету цього прийняття Іван Гуйда в заступстві посадника міста Степана Дзюби передав Гостеві грамоту почесного громадянина Вінніпеґу. Від Української Греко-Православної Церкви в Канаді склав привітання Владиці-мученикові голова Консисторії прот. Д. Лучак. Дальші привітання виголосили о. М. Бутринський з Чикаґо та суддя пані Марія Вавриков, вітаючи Владику від Мирян. Під кінець програми забрав слово сам Владика Величковський. У мистецькій частині програми виступав студентський хор при катедрі св. Володимира і Ольги під дириґентурою Вірляни Кисілевської-Головко та соліст Ярослав Щур. Український Народний Союз репрезентував на цих урочистостях голова Головної Контрольної Комісії мґр Іван Геврик, який з доручення Головного Екзекутивного Комітету з головним предсідником Йосипом Лисогором у проводі запросив Владику відвідати приміщення УНСоюзу і „Свободи" в Джерзі Сіті та відпочати на Союзівці. Владика Величковський сказав, що радо скористає із запрошення, якщо дістане дозвіл на відвідини в ЗСА.

Представники УПЦ взяли участь в похоронах св. п. Владики Стаха

Філядельфія. — У доповненні поданих уже в „Свободі" вісток про похорони померлого трагічно в автомобільній катастрофі св. п. Владики Івана Стаха, філядельфійського єпископа-помічника Української Католицької Церкви, минулого понеділка, додатково інформують, що в цих похоронах взяли участь представники Української Православної Церкви в ЗСА. З доручення Первоієрарха цієї Церкви, її Митрополита Владики Мстислава, в похоронах Владики взяли участь: голова Консисторії УПЦ в ЗСА о. протопресвітер Артемій Селепина, заступник голови Консисторії, філядельфійський декан і парох катедрального храму св. Володимира о. протопресвітер Степан Біляк та секретар Консисторії о. прот. Йосиф Крета.

„УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК" БУДЕ НАДРУКОВАНИЙ В ПОНЕДІЛОК

Цьоготижневе видання англомовного „Українського Тижневика" з технічних причин появиться в понеділок, 10-го липня, та матиме основні інформації про приділені цього року Головним Урядом УНСоюзу стипендії та про стипендистів. Чергове число цього тижневика появиться нормально з датою суботи, 15-го липня, і буде присвячене головно цьогорічному великому Українському Національному Фестивалеві Канади, що має відбутися в Давфині в Манітобі від 3 до 6-го серпня.

THE WEEKLY TO APPEAR MONDAY

Due to technical reasons the next issue of The Ukrainian Weekly will be printed Monday, July 10, with a special feature on this year's UNA scholarship winners. The subsequent issue of The Weekly will appear as scheduled on Saturday, July 15, and will be devoted in large measure to Canada's National Ukrainian Festival to be held in Dauphin, Man., August 3 - 6, 1972.

ТИСЯЧІ УКРАЇНЦІВ ПОТЕРПІЛИ ВІД ГУРАҐАНУ „АҐНЕС" У ПЕНСИЛЬВЕНІЇ; УНСОЮЗ ОРГАНІЗУЄ НЕГАЙНУ ДОПОМОГУ

Вілкс-Беррі, Па. — Жахливі спустошення, що їх вчинив гураґан „Аґнес" в цій околиці з кінцем червня, охоплюють і тисячі українців, в тому і сотні членів Українського Народного Союзу. У слід за інформаціями, що їх переслав до Головної Канцелярії УНС голова Окружного Комітету у Вілкс-Беррі та секретар місцевого 30-го Відділу п. Роман Дяків, головний предсідник УНС Йосип Лисогір та асистент гол. організаційного референта Степан Гавриш разом з Романом Дяковим відвідали секретарку 282-го Відділу пані Катерину Лукач, секретаря 99-го Відділу Василя Валіґуна — до речі, також і їхні власні хати були на яких десять стіп під водою під час спричиненою гураґаном повені — секретарку 278-го Відділу пані Марту Турчин, секретаря 223-го Відділу Івана Гринчишина та заступника секретаря 169 Відділу пані Галину Голик і відбули з ними інформаційні розмови. Окремо відвідали дім пані Мелании Добрянської у положеному по другому боці річки Кінґстоні. Виявляється, що жахлива стихійна катастрофа повені, що навістила положені в долині ріки Сасквгана місцевості Вілкс-Беррі, Кінґстон та інші, захопила та нанесла величезні шкоди тисячам українських родин, в цьому і сотням членів УНСоюзу, який має в цій околиці понад 700 членів. Ціла околиця була проголошена „районом нещастя" із потребою негайної допомоги. Деякі пошкодження можна буде направити при загальній федеральній і стейтовій допомозі, але вони далеко не вистачають не тільки для повної відбудови, але й для забезпечення найконечніших потреб. Мавши це на увазі Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу рішив поробити всі можливі заходи, щоб допомогти своїм членам і нашим людям у цьому нещастю. Відвідавши секретарів та познайомившись із величезними спустошеннями, пп. Йосип Лисогір, Степан Гавриш і Роман Дяків відвідали ще Скрентон і там, разом з головою місцевого Окружного Комітету УНС п. Іваном Голиком приготовили заклик до всіх потерпілих від гураґану членів УНСоюзу, щоб вони негайно зголошували до своїх секретарів своїх Відділів, до п. Р. Дякова або безпосередньо до Головної Канцелярії свої шкоди і потреби. Заклик буде переданий через місцеву радіовисильню WICK від год. 3:30 до 4-ої по полудні в суботу, 8-го липня. Для дальшої перевірки ситуації залишився ще в околиці нещастя п. Степан Гавриш, який опісля поїде в тій самій цілі ще до Елмайри та околиці в стейті Ню Йорку, які також потерпіли від гураґану. Із перевірки в Пенсильвенії виявляється, що найбільш на потребу для потерпілих є фонди на закуп медикаментів та бодай початкових ремонтів, бо деякі предмети щоденного вжитку одержують уже в натурі від місцевих та довколишніх фірм. Мавши це на увазі Головний Екзекутивний Комітет рішив виділити відповідну суму з власної каси та повести широку збіркову акцію серед свого членства, щоб допомогти нашим потерпілим від стихійного нещастя братам знову стати на ноги. Пожертви вже можна надсилати до Головної Канцелярії, зазначуючи, що це „для поводян". Подробиці нещастя та організації негайної допомоги будуть в чергових числах „Свободи".

В понеділок починається Демократична Конфенція, Гомфрі рішений змагатися за номінацію

Маямі Біч, Флорида. — В понеділок 10 липня ц.р. тут почнеться Демократична Конвенція 1972 року із участю 3 016 делеґатів Демократичної партії. Головний бій буде відбуватися в першій мірі за 151 делеґата із Каліфорнії, що їх конвенційна верифікаційна комісія відібрала сен. МекҐовернові, і 59 делеґатів із Чикаґо, що їх ця ж комісія признала МекҐовернові, позбавивши делеґатських прав посадника міста Чикаґо Ричарда Дейлі і 58 інших демократичних делеґатів. Після підтвердження рішення верифікаційної комісії, як конституційного, федеральним апеляційним судом, противники МекҐоверна відкликалися до Найвищого Суду, який мав вирішити цю справу у п'ятницю 7 липня ц.р. В політичних колах думають, що справа буде вирішувана остаточно під час самих же конвенційних нарад. Згідно з останніми повідомленнями, сен. Гомфрі, який змагається за вибір на Президента уже від 12 років, рішений не резиґнувати, але продовжувати боротьбу за номінацію, не зважаючи на загрозу розламу в Демократичній партії. Не виключена можливість, що Гомфрі об'єднається в цих змаганнях разом із сен. Едмундом Москі. Згідно із підрахунком щоденника „Ню Йорк Таймс", сен. МекҐоверн диспонує тепер 1490.-16 делеґатами, сен. Гомфрі має 391.05, губернатор Воллес 373 і Москі 200.50. Інші кандидати мають разом 145.-15 і незобов'язаних делеґатів є 415.65. Для здобуття номінації МекҐовернові треба 1509 делеґатів. Сам МекҐоверн рахує, що він має запевнених 1541.5 голосів. Охорону ладу й порядку під час Демократичної Конвенції буде здійснювати місцева і повітова поліція із Маямі Біч з евентуальною допомогою 3 000 вояків Крайової Ґвардії, 2 000 федеральних військ і 3 000 вояків 82-ої бриґади парашутистів.

НАПЕРЕДОДНІ ДЕМОКРАТИЧНОЇ КОНВЕНЦІЇ

Написав: М. Сосновський

Маямі Біч, Флорида — До початку конвенції Демократичної партії остаються лічені дні, але цей факт мало помітний в місті. Делеґати починають щойно приїздити, а з заповіджених тисячів молодіжних демонстрантів прибуло декілька сотень хлопців та дівчат. Головна увага зосереджується на тому, що діється в кулуарах Верифікаційного комітету, завданням якого є устійнити правосильність мандатів з окремих стейтів, тобто визначити особовий склад конвенції, яка має обрати демократичного кандидата на президента ЗСА. Групи молоді не викликають якогось особливого зацікавлення. Ними турбуються міські власті, намагаючись знайти для них приміщення та узгіднити з ними місця і час плянованих протестів та демонстрацій.

Очевидно, ні міські, ні стейтові, ні федеральні чинники не хочуть оставити нічого сліпому припадкові, побоюючись, щоб не повторилися у Маямі Біч події з конвенції Демократичної партії у Чикаґо в 1968 р. В місті розташувалися загони спеціяльної поліції для поборювання, якщо зайде така потреба, демонстрантів. В недалекому містечку біля Маямі Біч, де находиться військова база, федеральний уряд зосередив більші військові частини, які будуть введені в акцію, коли поліція не могтиме дати собі ради. Конвенційний будинок вже находиться під поліційною охороною і продістатися туди без потрібних документів неможливо.

Всі недалекі готелі зарезервовані для делеґатів і гостей. Організатори надіються, що число всіх учасників перейде 10,000 осіб. Окремі кандидати на президента мають зарезервовані великі готелі. Гомфрі та Москі – готелі по 500 кімнат кожен, Воллес — 300, а МекҐоверн, який має найбільші вигляди на вибір, — всього 150 кімнат. Самих кандидатів у Маямі ще немає. Вони ще далі продовжують кампанію за голосами у різних місцях ЗСА, оставивши питання самої конвенції своїм представникам, які тут діють вже від яких двох тижнів.

Демократичний естаблішмент проти МекҐоверна

Не зважаючи на те, що МекҐоверн і його найближчі співробітники були майже цілком певні, що МекҐоверн виграє у першому голосува-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Совєти і Китай доракджують Північному В'єтнамові замирення

Лондон. — Тут з авторитетних комуністичних дипломатичних джерел поінформовано, що Совєтський Союз і червоний Китай дораджують Північному В'єтнамові негайно порозумітись з Америкою та довести до замирення у В'єтнамі. Обидва ці союзники Північного В'єтнаму мали кожний зокрема перестерегти Північний В'єтнам, що у зв'язку з останнім політичним розвитком у світі дальший розвиток війни може обернутись в некорисність Північного В'єтнаму. Згідно з інформаціями, Совєти і червоний Китай мали запевнити Північний В'єтнам, що вони продовжуватимуть політичну, моральну та військову підтримку для нього, але рівночасно дали виразно до зрозуміння, що ця підтримка в жадному разі не буде переступати межі риску війни з Америкою. Це помітне вже тепер, як Совєти і червоний Китай зменшили свої достави зброї до Північного В'єтнаму, обмежуючи ці достави тільки до сухопутнього транспорту з уваги на американське замінування північно-в'єтнамських портів. Не дуже заохочуючі для Північного В'єтнаму вістки приходять тепер і з фронту, як південно-в'єтнамські війська, при підтримці американської авіяції, вже не тільки відбивають комуністичні атаки, але й переходять до протинаступу.

Державний секретар Роджерс відбув зустріч із румунським президентом Чаушеску

Букарест. — Державний секретар Вілліям Роджерс в дорозі з Греції прибув до Румунії, де відбув чотиригодинну розмову з президентом Ніколае Чаушеску, запевнивши його, що ЗСА не мають ніяких домов з СССР коштом інших менших народів. Комуністична Румунія, яка займає окреме місце в так званому бльоці соціялістичних країн, виявляла раніше своє занепокоєння поїздкою президента Ричарда Ніксона у травні до Совєтського Союзу. Державний секретар В. Роджерс мав у розмові з румунським президентом підтвердити незмінність позицій ЗСА щодо прав кожного народу на власний політичний устрій та власні рішення. Президент Чаушеску одержав листа від президента Ніксона й дав на нього відповідь. Під час зустрічі мова найбільше йшла про В'єтнам і президент Чаушеску наполягав на тому, щоб ЗСА негайно припинили бомбардування Північного В'єтнаму. Румунія стала немов би зв'язковим між ЗСА і Північним В'єтнамом, з яким вона утримує тісні зв'язки. Перед відлетом до Угорщини державний секретар В. Роджерс сказав на летовищі, що його розмова з президентом Румунії була „дуже успішною".

Помпіду усунув прем'єра-ліберала, призначив завзятого ґолліста

Париж. — Президент Франції Жорж Помпіду прийняв резиґнацію свого уряду, спершу зробивши натиск на прем'єра Жака Шабан-Дельма, відомого ліберальними поглядами, щоб він уступив. На місце Шабана-Дельма Помпіду призначив відомого співробітника і послідовника покійного ген. де Ґолля — П'єра Мессмера. Головним завданням новопризначеного прем'єра буде підготувати партію і країну до нових виборів, що відбудуться через 10 місяців. Щодо Ж. Шабана - Дельма, то президент Помпіду в листі до нього виразно вимагав його резиґнації. Багато ґоллістів вважали його занадто ліберальним. 56-річний новий прем'єр Франції П'єр Мессмер має репутацію „вірного й випробуваного" ґолліста. Він приєднався до генерала де Ґолля в 1940 році, викравши човна й пробравшись до Гібральтару. У 1945 році він спустився з парашутом у табір в'єтнамців в Індокитаї, як репрезентант ген. де Ґолля для переговорів. Він же займав незмінно впродовж декади пост міністра оборони в той час, коли ген. Шарль де Ґолль був президентом Франції. П'єр Мессмер не має чіткого політичного профілю, крім однієї риси — він патріот Франції. В уряді, який щойно зрезиґнував, він займав пост міністра заморських посілостей Франції. З приходом нового уряду у Франції відбудеться певна зміна не лише у внутрішній, а й у зовнішній політиці.

ПОМЕР АТЕНАҐОРАС І, ПАТРІЯРХ ВСЕЛЕНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Вселенський Патріярх АТЕНАҐОРАС І

Істамбул. — В четвер 6-го липня ц. р. ранком упокоївся тут в Бозі на 86-му році життя Вселенський Патріярх і духовний провідник Східньої Православної Церкви Атенаґорас І-ий. Помер у греко-православному шпиталі Баліклі внаслідок ниркової недуги. Тиждень тому упавши, він зламав був праву ногу. Покійний був головою чотирнадцяти Східніх Православних Церков зосереджених у Совєтському Союзі, Греції і Східній Европі, як також в інших країнах світу. Атенаґорас І, якого титулували „Ваша Святість", був Архиєпископом Константинополя, Нового Риму і Вселенським Патріярхом. Народжений у грецькому селі Васілікон у провінції Епірус, яка належала в той час до Туреччини, як Арістоклес Спіру, в родині сільського лікаря, Атенаґорас ще з хлоп'ячих років вирішив присвятити себе Церкві і з 18-им роком життя почав студії в богословській семінарії на острові Галкі. В 1918 році був висвячений на диякона і тоді ж прийняв ім'я Атенаґораса, що визначає „той, що говорить в Атенах". Перебувши один рік ченцем на Горі Атоні, був висвячений на священика. Після першої світової війни був секретарем Архиєпископа Атен і в 1922 р. його найменовано на єпископа і протягом 8-ми років він резидував на острові Корфу. В 1930 році був призначений на Архиєпископа Грецької Православної Церкви Північної і Південної Америки із осідком у Ню Йорку і на цьому становищі перебув 18 років, прийнявши в 1938 році американське громадянство. Під час свого урядування у ЗСА Атенаґорас перестав спроваджувати грецьких священиків для обсаджування парафій у Новому Світі і започаткував у заснованій ним тут семінарії підготову американців на православних священиків. Водночас із цим був провідником грецької національної громади у ЗСА, репрезентуючи її перед американським урядом за президентів Рузвелта і Трумана. Зібраний в Істамбулі 1948 року синод із 17 православних єпископів і їх заступників обрав Атенаґораса на Вселенського Патріярха. Шістьох представників Російської Православної Церкви на нього, як на відомого антикомуніста, не голосували, віддавши білі картки. Ставши Патріярхом, Атенаґорас зрезиґнував із американського громадянства та прийняв турецьке. У своїй діяльності на Патріяршому Престолі він здійснював ідею співпраці і єдности Церков. В 1962 році відбув зустріч із кентерберійським Архиєпископом, примасом Великої Британії. В січні 1964 року відбулася історична зустріч Атенаґораса І із головою Католицької Церкви Павлом VI на Оливній горі в Єрусалимі. Друга зустріч Атенаґораса і Павла VI відбулася влітку 1967 року в Істамбулі в осідку Патріяхату і потім ще того ж року восени Атенаґорас І відвідав Павла VI у Ватикані і взяв участь в церемонії в Соборі св. Петра. Покійний Вселенський Патріярх був добре ознайомлений із проблемами Української Православної Церкви і приймав на авдієнціях українських Владик, в тому Архиєпископа УПЦ в ЗСА Мстислава, теперішнього Митрополита, і єпископа Марка Гундяка.

Смерть Атенаґораса І викликала жалобу в усьому православному світі. Вістку про це прийняли в осідку Греко-Православного Архиєпископа Північної і Південної Америки у Гюстоні Іяковоса із слізьми, відмовляючи молитви і відправляючи молебні за Покійного.

В Едмонтоні створено Раду Етнічних Груп

Едмонтон. — На всю велику область - провінцію Канади Алберту створено заходами Албертського міністерства для справ культури, молоді та розваг Раду Етнічних Груп ((Національностей), яка одержала статус дорадчого тіла в справах збереження й розвитку етнічних культур в тій області Канади. В середині червня в Албертському Університеті відбулась Конференція Албертської Культурної Спадщини, яку скликав міністер для справ культури Г. А. Шмідт, котрий прибув до Канади по війні із Зах. Німеччини. Перша подібна Конференція відбулася минулого року, з ініціятиви тогочасного міністра культури Алберти А. Головача. В другій Конференції взяли участь 154 делеґати — репрезентанти понад 100 організацій, та близько 250 обсерваторів. Праця відбувалася в 18 комісіях, які винесли разом понад 200 резолюцій. Конференцію відкрив прем'єр Албертського уряду П. Лоґід, а закінчив міністер культури Г. Шмідт повідомленням про здійснення однієї з вимог представників етнічних спільнот Алберти — про створення Ради Етнічних Груп Алберти. Українці мали на нарадах понад 10 представників, головно з Відділу Комітету Українців Канади.

В Чіле урядова опозиція вимагає усунення міністра внутрішніх справ

Сантіяґо. — Антимарксистська більшість, яка контролює чілійський Конґрес, почала домагатись усунення міністра внутрішніх справ, ставленика президента-марксиста д-ра Алленде. Опозиція обвинувачує міністра внутрішніх справ Гернана дель Канто в бездіяльності й невмінні підтримати урядовий закон, скерований проти грабування приватної власности та порушування особистих прав. Більшість у Конґресі є проти удержавлення, чи соціялізації чілійської економіки шляхом відбирання у власників індустрії та землі. Таким чином у Чіле наростає опозиція до більшости рішень уряду Народної Єдности, зформованого президентом-марксистом д-ром Алленде. Д-рові Алленде довелося тимчасово усунути свого приятеля Гернана дель Канто з посту, і покищо обов'язки міністра внутрішніх справ виконує міністер закордонних справ Клодоморо Алмейда, до остаточної розв'язки тієї справи в Конґресі.

ЄВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Литва дає приклад

Третій, а то й четвертий уже — протягом останніх двох місяців — акт самоспалення у Литві викликав не тільки широкий відгомін у світі, але й появу коментарів політичних обсерваторів з аналізою сучасної ситуації в Совєтському Союзі й висновками про майбутній розвиток подій в цій червоній імперії. Обидва останні акти — самоспалення 60-літнього робітника Андруша Кукавічюса, який загинув 3 червня цього року у Кавнасі, протестуючи своєю страхітливою смертю проти поневолення Литви і здійснюваної в ній брутальної русифікації, як також спроба самоспалення 62-літнього робітника Заліжа Каускаса, якому в його трагічному задумі перешкодили агенти КГБ, заарештувавши його, привернули ще раз уже в посилений і поглиблений спосіб увагу світової опінії.

Як і попередні акти самоспалення, що їх жертвами були 20-літній студент Роман Калянта, що загинув 14 травня ц. р., і 23-літній слюсарський помічник Стоніс із Варени, що спалив себе 28 травня, були проведені для запротестування проти здійснюваного Москвою з допомогою русифікації, утисків і репресій винищування литовського народу, тобто проти засудженого всім світом геноциду. До того ж, до протестаційного самоспалення Романа Калянти приєдналися тисячі литовської молоді, виходячи на площі й вулиці литовської столиці із вимогами „свободи Литві" і згодом в тижні спортових змагань, між 11 і 18 червня, виступаючи проти московських змагунів, розкидуючи протисовєтські летючки і вивішуючи національні прапори.

Грунтовним з'ясуванням наявної нині в Литві і в інших поневолених Москвою країнах ситуації була редакційна стаття американського щоденника „Ню Йорк Таймс" під заголовком „Русифікація" із підкресленим у ній висновком, що поневолені Москвою народи зможуть тільки спільними об'єднаними силами протиставитися Москві. „Як довго самі литовці, — сказано в коментарі, — протестують самі, Москва завжди має тим більше сили здушити їх незадоволення. Але є всі дані на те, щоб прийняти за певну річ, що подібні націоналістичні пристрасті наявні також в Україні, Грузії, Азербайджані, Узбекістані, Казахстані та в інших не-російських республіках, не згадуючи двох інших Балтійських держав — Латвії й Естонії. Якщо б не-російські меншини були спроможні об'єднати свої дії і створити єдиний фронт проти русифікації, то вони стали б могутнім викликом супроти Москви".

Ці ствердження й висновок можуть бути дуже актуальною пригадкою не тільки для не-російських народів у Совєтському Союзі, але і для їхніх еміграцій, що відзначатимуть також і цього року Тиждень Поневолених Націй.

Межа реформ

У зв'язку з блискучою перемогою у правиборах демократичного сенатора Джорджа МекҐоверна, який віроґідно стане суперником Ричарда Ніксона у листопадових президентських виборах, ведеться на сторінках американської преси дискусія над проєктом реформ, що їх пропонує названий сенатор. Але річ не в подробицях, ані тим паче в стилізації, яка може становити своєрідну димову заслону, а в тому, чи проєктується реформи у ділянках суспільної опіки, шкільництва, охорони народного здоров'я, комунікації, оборони чи зміну всього способу державного правління і життя. Нюйоркський губернатор Нелсон Рокефеллер зформулював проблему дуже правильно: „Я вірю у зміни. Не боюся змін, навіть революційної зміни . . . Але коли хтось хоче перекинути цілу систему, тоді я не за те. Думаю, що наша система має за собою чимало заслуг, і все, чого потребуємо, це поліпшення системи".

Деякі реформи, пропоновані сенатором МекҐоверном, може дискусійні, але конструктивні. Наприклад: щоб держава перебрала на себе опіку над здоров'ям громадян, руйнованих щораз вищими коштами лікування, — щоб бідні й багаті мали однакові шанси добувати високу освіту, — щоб був справедливий розподіл податків. Ці й подібні реформи по ліберальній лінії можуть і повинні знайти багато прихильників в обох партіях і в широкому безпартійному суспільстві, бо вони мають на увазі покращання долі народу. Зате найглибші сумніви породжують такі пропозиції поширювання громадських свобід, як леґалізація маріхуани, леґалізація абортів, леґалізація вінчань гомосексуалістів. Коли б таке сталося, то змінилася б вся атмосфера в суспільстві, змінився б духовий клімат. А скреслення 40 відсотків з бюджету оборони поставило б державу на позиції ізоляціонізму й пацифізму.

Проблема зводиться до того, щоб провести чітку лінію між реформою і руїною. Кожне живе суспільство потребує щораз нових змін, щораз кращих реформ. Американська дійсність вимагає багатьох, навіть дуже поважних і глибоких реформ. Треба вірити, що пропаґатори таких реформ не підуть на експерименти, які загрожували б захизахитанням основ американської державної системи.

ШАНСИ ВИБОРЧОЇ ВИГРИ

Кожний кандидат є оптимістом, бо коли б не вірив, що переможе, не витрачав би на вибори великих грошей, часу й енерґії. Тим паче демократичний сенатор Джордж МекҐоверн, який „перескочив" через 23 правиборів і певний, що дістане призначення на офіційного кандидата Д е мократичної партії у президентських виборах в листопаді ц. р., глибоко переконаний, що переможе Ричарда Ніксона, засяде у Білому Домі й переводитиме заповіджені ним глибокі реформи.

Свої надії МекҐоверн покладає головно на армію молодих аґітаторів, яка допомогла йому виграти у правиборах. Виявившись першорядним організатором пропаґандивного апарату, сен. Джордж МекҐоверн плянує затруднити півмільйона студентів - добровільців, підпорядкувавши їх г о л о вній квартирі, створеній із 5.000 платних службовців. Добровільці мають ходити по всіх стейтах і всіх містах від дому до дому, поширювати виборчу літературу, переводити масові телефонічні розмови й користуватись компютерами у вишукуванні виборців. Вони будуть в першу чергу старатися, щоб із 25-ох мільйонів молодих осіб, управнених для голосування, зареєструвались 18-19 мільйонів, з яких коло 80 відсотків — рахує МекҐоверн — голосуватимуть за нього, як противника теперішнього „естаблішменту".

Ця кампанія має коштувати йому кругло 30 мільйонів долярів.

Аритметика у президентських виборах така, що 50 стейтів і Дистрикт Колюмбії дають разом 538 електорів, з чого 270 потрібні для вибору президента. Керівник кампанії МекҐоверна, Ґері Гарт, — твердить „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" — певний, що за МекҐоверна голосуватимуть всі ті стейти, які в 1968 р. голосували за Гюберта Гомфрі, плюс 5 великих стейтів, які тоді голосували за Ніксона: Каліфорнія, Ню Джерзі, Огайо, Іллиной і Вісконсин. Каліфорнія ніби „під сумнівом". Загалом сенатор Джордж МекҐоверн і його однодумціпомічники переконані, що здобудуть 22 стейти і Дистрикт Колюмбії з 265 електорами, отже на 5 менше за потрібну більшість, але не сумніваються, що з-посеред „сумнівних" 126 електорів більшість перехилиться на сторону МекҐоверна. Ніксон, твердять вони, може розраховувати тільки на 147 електорів.

Коли „праві" демократи, як сенатор Генрі Джексон, і „помірковані", як сенатори Гюберт Гомфрі і Едмонд Москі дораджують МекҐовернові відмовитися від різних гасел і реформаторських пропозицій, що їх він пропонував у правиборах, то сам МекҐоверн заявив: „Не піду ані вправо, ані вліво, а йтиму тим самим шляхом, яким ішов".

Власне на це розраховував головний керівник виборчої кампанії президента Ніксона, недавній г е н еральний прокуратор Джон Мічелл, — бо програма, що її пропаґував сенатор Мекговерн у правиборах, дає добру підставу представляти його, як радикального ліберала.

Новий керівник виборчої кампанії през. Ніксона, Кларк МекҐреґор і його прибічники буцімто не сумніваються, що у листопадових виборах він здобуде „лявінну перемогу". М о в л я в: Джорджа МекҐоверна „ніхто не знає". Хоча він добрий організатор і добре „презентується" на телевізійних виступах, проте нічим непомітний із своєї дотеперішньої політичної кар'єри. За Ніксона, — кажуть вони, — голосуватимуть напевно всі республіканці, навіть ті, які невдоволені його співіснувальним зворотом у сторону Пекіну й Москви, а за МекҐоверна не голосуватиме багато правих і поміркованих демократів, які з недовір'ям ставляться до його радикально - ліберального реформаторства.

Ситуація буде тепер краща для Ніксона, як була у 1968 році, бо коли не кандидуватиме Джордж Воллес, то Ніксон отримає всі південні стейти і такі стейти, що їх не мав тоді, як Пенсилвенія і Ню Йорк: у Філядельфії теперішній посадник є прихильником Ніксона, а в Ню Йорку губернатор Рокефеллер і обидва сенатори — Джевітс і Баклі — аґітуватимуть за Ніксона. Отож за Ніксона голосуватимуть 337 електорів, прихильними МекҐовернові є ніби тільки 27, а „сумнівними" 174.

Передвиборчі обрахунки вже не раз виявлялись передчасними й н е в ірними. Вже бували такі несподіванки збоку виборців, що їх ніхто не передбачав. У даному випадку — передусім треба підождати, чи дійсно Демократична конвенція 10 липня обере сенатора Джорджа МекҐоверна на партійного кандидата. Далі: як у передвиборчій кампанії буде він поводитися. Вирішними чинниками можуть стати такі моменти, як дальша війна чи замирення у В'єтнамі, — стан безробіття, — чи зростатиме дорожнеча, — чи збережеться в очах загалу американців образ Ричарда Ніксона, як людини миру, яка засвідчила це ділами, а не словами.

І. к-н

КАСТРО ДІСТАВ У МОСКВІ ОРДЕН ЛЕНІНА

Московська преса з 28 червня повідомила, що „за видатні заслуги першого секретаря ЦК комуністичної партії Куби, прем'єр - міністра революційного уряду Куби товариша Фіделя Кастро Рус в боротьбі проти імперіялізму, великий вклад у справу миру і соціялізму"... — „нагородити тов. Фіделя Кастро Рус орденом Леніна". Під час переговорів у Кремлі між Л. Брежнєвим та іншими членами ЦК КПСС і Кастром та членом Секретаріяту ЦК комуністичної партії Куби Карлосом Родріґесом „розглядались питання про дальше поглиблення всесторонньо ї співпраці між КПСС і комуністичною партією Куби".

УКРАЇНСЬКЕ ШКІЛЬНИЦТВО — ЗАПОРУКА ТРИВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

(2)

А що сталося з їхніми дітьми і внуками?

І тут, поза вийнятками, наше священство і монаші Чини не дописали. В цілоденних парафіяльних школах, які від 1920-их років з такою запопадливістю засновував бл. пам. Митрополит Константин Б о гачевський, спочатку вчили української мови і зберігали український дух. Але, починаючи від другої світової війни, це занедбувано, коли поширився погляд, що етнічність перешкоджає в тому, щоб бути добрим американцем чи канадійцем. Тепер ще звертається увагу на українську мову в тих початкових і середніх школах, де батьки, здебільшого новоприбулі еміґранти, на цьому настоюють. У школах з малою кількістю дітей із нової еміґрації поступово заникає інтерес до української мови, письма і пісні. Школа залишається українською вже лише з назви.

Висліди цього більше, ніж сумні. Кілька років тому описував один звітодавець у газеті „Америка" свої враження з відвідин у давньому осередку українців в Пенсильвенії, де живе нині 4-5 тисяч людей українського роду. В місті є ще кілька наших церков, хоч уже під різними — також не своїми — юрисдикціями. Місто це 70-80 років тому було одним із значних центрів зорганізованого життя наших піонерів. Звітодавець пише, що в українській к а т о лицькій церкві вже нема кому послужити священикові до Святої Літургії, бо, за вийнятком двох - трьох осіб, ніхто вже не вміє читати нашого письма.

Але при цьому забувають у нас додати, що в цьому і в інших подібних осередках вже 30-35 років немає ніякої української школи, курсів української мови, не читають лекцій з українознавства при церкві, не працюють над українським вихованням молоді взагалі. Спорт, вечірки для молоді чи навіть церковні „содалитис", плекані під впливом сусідніх римо - католицьких священиків, на що багато енерґії зужито наших священиків і сестер, виявилися недостатніми, щоб зберегти нове покоління при своїй Церкві. Їм треба було дати щось більше і щось інше!

У згаданому місті, писав репортер „Америки", священик пробував кілька років тому заснувати українську школу, але не було зацікавлення. Батьки не посилали дітей. Не посилали, бо вже вони й самі забули те, що знали. Навчання української мови мусить бути систематичне, постійне і поглиблене. А коли мова вже вивчена, то вона має вживатися в церкві, на зборах, при святочних нагодах, а то й приватно. Рідну мову також треба шанувати і любити. Не було в минулому і тепер не є рідким випадком, коли саме наші священики і монахині забували цей обов'язок плекати українську мову. Багато, на жаль, не шанують її. А любов до рідної мови для кожної етнічно-культурної групи та її члена — основний закон.

Тепер ми пожинаємо плоди занедбання цілих десятиліть на цьому відтинку. А висліди цього в практиці такі, що наші люди втрачають почуття прив'язання до своєї Церкви, віри, національности, спільноти.

Щоб зарадити цьому, дехто висуває концепцію розвивати тип „неукраїнськомовного українця", який в церкві, суспільному житті, а вже зрозуміло в приватному вживатиме англійську, портуґальську чи еспанську мову. Не перечимо, що такі українці можуть бути і їх треба якомога довше зберігати при своєму народі. Але вони, а тим більше їх діти мають малі шанси залишитися українцями. Без основ рідної культури, без запаху українського слова вони скоріше чи пізніше, а вже поготів їхні діти відірвуться від українства і від своєї Церкви. Відійдуть від нашої Церкви, якщо в ній не буде чогось свого, особливого, своєрідного, окремого і „нашого способу" Богопочитання.

Тому важливо, щоб молода ґенерація в поселеннях набувала знання, а з ним плекала любов і прив'язання до рідної мови і культури. За останніх два десятки років ситуація на відтинку рідного шкільництва під концепційним кутом, а також організаційно, значно покращала. Свідома інтеліґенція, яка прибула з рідних земель по другій війні, взялася поважно за справу шкільництва. Багато цьому сприяють організації молоді. Це навіть привело подекуди до того, що наші священики і монаші Чини, які довгі роки були єдиними промоторами українських шкіл, звільнили себе з цієї ділянки праці. Це — річ не добра і небезпечна!

Наша Церква і її складові частини мусять далі бути передовими сіячами рідної освіти. Не можуть вони йти по лінії найменшого опору і відмовлятися вчити дітей (нехай і третьої чи четвертої ґенерації) українських молитов та церковних співів. Хто бо це зробить за них?!

Українська коляда іншою мовою і „Христос Воскрес", проспіване в одному із „вернакюлерс", вже не буде ані колядою, ані тим радісним Воскресним гимном, що його може відчувати й розуміти тільки людина з українським серцем!

Тому наші священики, Чини, товариства й установи, не зважаючи на те, до якої ґенерації належать, мусять знайти можливість, форми і засоби, як подати мінімум знання мови, українознавства і рідної релігії всім членам наших парафій і нашої Церкви. Це не є неможливе, тільки треба доброї волі і свідомости збоку духового проводу. Треба також схопити дух часу, коли особливо

(Закінчення на стор. 3-ій)

С. Гординський

ДО ВИСТУПУ КИЇВСЬКОГО БАЛЕТУ

Уже кілька тижнів підряд виступає в ЗСА український балет з Києва під орудою Павла Вірського. Балет цей, добре знаний з попередніх виступів у цій країні (я бачив його і в Парижі), був дуже доброю пропаґандою українського імени і залишив якнайкраще з мистецького погляду враження в країнах, у яких виступав. Зокрема, балет був прихильно прийнятий українською публікою, а своїм високомистецьким рівнем причинився чимало до розвитку танцювального мистецтва серед нашої заокеанської молоді.

З поновним приїздом цього балету на виступи до ЗСА почалися подекуди демонстрації проти нього, перед театрами роздавано летючки з протестом проти останніх арештів на Україні, а водночас серед нашого громадянства пропаґовано бойкот виступів цього балету. Проти арештувань на Україні можна й треба протестувати скрізь і при кожній нагоді, але я не бачу ніякої логіки в тому, щоб також бойкотувати балет та перешкоджати іншим українцям іти на його виступи. Живемо у вільній країні, де немає цензури, і тому немислимо, щоб хтось комусь з а б о роняв щось бачити, читати чи слухати. Хто сам не хоче, не цікавиться і не потребує дивитися на такі виступи, може на них не ходити, це справа його особистої культури. Але є люди, які хочуть бачити добре танкове мистецтво і порівняти його з подібними виступами інших народів. Мистецький рівень київського балету такого калібру, що дає для міжнародного п о р івняння добру і не часту нагоду.

Київський балет, виступаючи в таких світовознаних місцях, як нюйоркська Метрополітальна опера, робить нам серед чужого загалу, особливо ж його інтелектуальних кіл, чудову рекляму. Нюйоркський глядач має нагоду бачити все, що є найкраще у світовому мистецтві, тож не належить до наївних провінціялів, які не вміють розрізнити справжнього мистецтва від урядової пропаґанди, і на будь - яку дешевизну його не набереш. Тому слід дораджувати якнайбільшій кількості американців іти на ці виступи і пізнавати українську культуру, а українцям, зокрема молоді, знайомитися з тим, що тепер у ділянці танцювального мистецтва твориться на Україні.

Звичайно, ми, українці у вільному світі, дуже добре знаємо, що в ділянці культури все, що приходить з підсовєтської України, більшою чи меншою мірою скалічене. Про цю скаліченість української культури в УССР, в порівнянні з нескаліченою, повновартісною культурою російською, доводилося говорити з не одним діячем культури звідти, і вони в ос-

(Закінчення на стор. 4-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

ДАРУНОК НА ІВАНА

Всякими дарунками обдаровують мене добрі люди на Івана-Купала (або й не обдаровують жадними), та вже цим разом попався мені справді надзвичайний дар: наш земляк, Иосиф Шварц, сталий кореспондент „Свободи" і референт жидівської преси для неї, подарував мені „на Івана" книжечку гебрейською мовою п.з. „Передання предків". Це вибірка „золотих думок" з писань та усного передання ізраїльських пророків, первосвящеників і вчених рабінів, їхніх, як сказано в англійському перекладі, „етичних принципів", — спеціяльно присвячена тим, що студіюють святу книгу — Тору. Вибірку зладив і переклав на англійське п. Ф. Бірнбавм.

Насправді ця книжка попалася мені шляхом так званого культурного обміну: я подарував колезі Шварцові реґіональний збірник „Винники-Звенигород", а він — дай, Боже, йому здоров'я і довгий вік — ущасливив мене „Переданням предків". Твір це вельмицінний, сповнений глибокої, вікової мудрости вибраного народу, тож і треба читати його уважно та зачинати „з кінця" — ззаду наперед. Книжка скомпонована так, що поруч оригінального тексту в мові гебру знаходиться паралельний переклад самого тексту по-англійському. З цим є та велика вигода, що ви не мусите читати цілої книжки, лише англомовну її половицю. Хібащо ви — редактор нашого католицького щоденника „Америка" з Філядельфії і знаєте гебрейську мову так перфектно, як проф. Лев Шанковський.

— Прочитай собі цю книжчину, щоб ти знав, які мудрі жидівські голови носили колись наші предки, — сказав колеґа Иосиф Шварц. — І звернув мою увагу на параграф 5-ий, сторінку 4-ту „Передання предків", на слова Иоселя бен Иоганана з Єрусалиму: „Не витрачай намарно часу на сплеткування з жінками, так само із своєю власною, як і з жінками чужих головіків. Як голосить передання: хто сплеткує з жінками — сам собі кривду чинить, бо він занедбує читання Тори, а тим самим не осягне спасіння".

З писань і золотих думок інших учених мужів виходить, що вони, ці мужі Ізраїлю, теж не були високої думки про кращу половину людства, то й активістки сучасного жіночого визвольного руху не одному з них пришили б наличку „чоловічого шовініста", не згадуючи інших епітетів... Так, для прикладу, премудрий ребе Гілель говорив: „Чим більше у хаті жінок — тим більше чарівниць". От, цікаво, що сказав би цей мудрець сьогодні, якби так почув на телевізії чи вичитав у газеті, що саме недавно реформовані жиди в Ню Йорку „висвятили" першу жінку — на рабіна?..

Ікер

Ольга Приходько

З МОРЯ ЖИТЕЙСЬКОГО...

Розповідь з часів старого Поділля

(4)

Мелодія її голосу ласкала його музикальне вухо, довгі розмови виявили, як багато було спільного в їх повазі, в їх вихованні, в їх крові. Він відчув у ній рідну польську кров. Вона здавалася йому такою близькою, такою своєю, такою зрозумілою і такою рідною. Скоро вони так зблизилися, що часто вистачало одного погляду, і він розумів, що вона хоче сказати.

А вона? Вона не потребувала й погляду, вона просто відчувала всією істотою його бажання і всією істотою старалась йти назустріч його бажанням. Вона ще не знала, що це — кохання . . .

Уже спочатку, скоро по його приїзді, вона зрозуміла, що її доля більше залежить від нього, як від старої пані. Як тільки він захоче, то знайде можливість улаштувати так, щоб вона не мусіла повертатись до монастиря. І, шукаючи в ньому опертя, вона тягнулася до нього, як рослина тягнеться, шукаючи собі шлях, щоб піднятися до світла. У своїй скромності вона в найпотаємніших своїх думках ніколи не допускала можливости, щоб такий пан, як Зиґмунд Броневський, міг одружитися з нею.

На його відношення до себе вона дивилася, як на ласкаву прихильність, що впливає з його шляхетної вдачі ,а коли вона з вдячности за це має до нього і до старої пані таку велику приязнь, то це її свята повинність.

Так вона розуміла стан речей.

Минула весна, минало вже й літо . . .

Спільним прогулянкам та розмовам не було кінця. Було їм так добре, так любо разом. Але старій пані нетерпеливилось, вона навіть трохи непокоїлась. Думала собі: „А що, як почнеться осінь, Зиґмунд накаже пакувати куфри і поїде в свої мандри? Нерішучий він . . ."

Вирішила знову порадитися з ксьондзом, але тим часом то влаштувала сама доля.

Був гарний літній вечір. Після гарячого дня всім хотілося відсвіжитися вечірньою прохолодою. Сиділи на терасі, але розмовляли мало. Зійшов місяць. У його сяйві парк виглядав як казкова декорація.

Стара пані тихо озвалася:

— Зиґмунде, чом ти нам майже ніколи нічого не заграєш? Згадую собі, як раніше ти так багато грав місячними вечорами.

— Не знаю, чи панна Стефанія собі того бажає?

О! Панна Стефанія собі того дуже бажала, вона дуже й дуже просить пана Зиґмунда зробити їй цю приємність.

Зиґмунд трохи вагався, але, побачивши благання в милих очах, згодився.

З сальону почулися тихі, ніжні звуки, замовкли, потім знов і знов задзвеніли, і нарешті чудесна мелодія понеслася й опанувала вечірню тишу.

— „Він ніколи так гарно не грав!" — подумала стара пані.

А Стефанія була зачарована не тільки музикою, але ще більше тим, яке хвилююче почуття та музика в ній викликає. Відчула, що Зиґмунд грає для неї, а також, що саме він їй хоче цією музикою сказати. Не помітила, як стара пані тихенько відійшла.

Як довго він грав, не усвідомлювала. Все їй здавалося в цю місячну ніч казковим, фантастичним, дивним сном. Опам'яталася, коли побачила, що Зиґмунд мовчки наблизився до неї.

Зворушена, вона сказала:

— О! дякую вам безмежно за найкращий вечір в моєму житті!

— Від вас залежить, щоб кожний вечір в нашому житті був таким.

Вона боялась зрозуміти, що хотів він сказати цими словами. Кинула погляд в сторону старої пані і побачила, що її крісло порожнє.

Напруження хвилини було таке сильне, що вона не видержала і втекла до себе нагору.

Якийсь незрозумілий страх охопив її. Думки, надії, мрії вихором неслися, кружляли і знов поверталися до тих кількох слів Зиґмунда. Як вона має їх розуміти? Виключала думку, що Зиґмунд хоче її завжди мати коло себе, як свою дружину. Щоб вона стала вельможною пані Стефанією Броневською, дружиною такого великого пана, власника білого палацу і чарівного парку. „Ні, ні, — шепотіла, — гріх про це думати! Тільки страшна гордість може штовхати на таку думку". Монашки не раз докоряли їй за перебільшену гординю, яка противна Богу.

Впала навколішки, молилася до Пречистої Діви. Трохи заспокоєна встала, підійшла до відчиненого вікна, а думки, як сполохані пташки, кружляли та кружляли коло тих слів. А може Зиґмунд так собі пожартував з бідної дівчини, щоб потім посміятися з неї.

О, ні! Такий шляхетний, такий любий, такий милий, ніколи, ніколи! Вона гнівалася на себе за цю образливу для нього думку.

А може він думав зовсім щось інше . . . може думав, що для такої бідної дівчини, сироти, буде досить добре бути коло нього лише так . . . товаришкою. Ця думка її цілком збентежила. Схилила розпалене личко через вікно, вдивлялася в ясне небо і все повторювала: — „Мій Боже, кого, кого маю спитати? Що маю тепер з собою робити?"

(Далі буде.)

У КЕТСКІЛЬСЬКИХ ГОРАХ — АМЕРИКАНСЬКИХ КАРПАТАХ

Репортаж Леоніда Полтави

(2)

Приблизна щотижнева програма для гостей Союзівки така: понеділок — „Запізнаймось" у „Веселці", з легкою музикою і шампанським, потім забава; у вівторок — кінофільм, середа — аматорська мистецька програма силами гостей і працівників Союзівки, увечорі забава; четвер — ватра біля річки, з окремою програмою ;п'ятниця — забава з оркестрою Союзівки, субота — велика мистецька програма у виконанні професіоналістів і аматорських сил, забава під звуки оркестри „Амор"; неділя — Богослуження, які відправляє парох о. Іван Мак, виставка творів, увечорі — культурно-мистецька програма, а на закінчення — велика забава. Щодо образотворчих та ін. мистецьких виставок, то вже запрошені до участи: скульптор Слава Геруляк, мистець Яків Гніздовський, 13-го серпня відбудеться вечір Едварда Козака з нагоди його 70-ліття та виставка творів його і синів. Відбудеться також виставка світлин, заходами Об'єднання українських фотографів, зокрема виставка праць інж. О. Пежанського на тему „Минуле", перегляд прозірок С. Полянського на тему „Природа малює" та ін.

У суботу й неділю 1 і 2 липня на великій сцені „Веселки" виступали в заповнених залях здібні танцюристи Вадима Сулими з міжнародним репертуаром („Тарантелля", молдавський „Жок", „Циганський танок", грузинська „Лезгінка", „Ізраїльський танець" та ін., щоразу у новій, відповідній ноші), улюбленці публіки — Танцювальний Ансамбль „Київ" під керівництвом майстра своєї справи Романа Строцького, з різноманітним репертуаром, з участю молодої дружини п. Романа, недавньою „Панною Союзівкою" Зіркою Глобою, акордеон — Михайло Козюпа (чудові танці „Кубань", „Запорізький герць" та ін.) Оригінальним був виступ Пітера Шеллі (Петра Шелелюка) з Канади — співака, гітариста, композитора, який був найцікавішим у власному, оригінальному репертуарі, у „Пісні про Україну" та ним же скомпонованій пісні „Лети, козаче". Написані й виконувані англійською мовою, вони варті перекладу на українську. Пітер Шеллі спеціялізується дедалі то краще в розваговоспівочому репертуарі, (раніше він працював для преси, малював „картуни", виступав як актор у фільмі, мав чимало виступів на телевізії). Це обдарована людина, варта підтримки й заохоти. Обидва мистецькі вечори закінчувались спільними танцювальними виступами голубів і горлиць Строцького-Сулими, і тоді оплескам не було кінця-краю. Зірками в своєму жанрі були конферансьє Володимир Гентіш і Аня Дидик. За розвагову програму відповідає студент медицини Володимир Добущак, сценою керує Маруся Сидорович, освітленням студент Юрій Дяків.

Хто любить „комершел"? — напевно ніхто. Але Вол. Гентіш має свої „комершел" під час розвагових вечорів і вміє знайти для них якусь дотепну, жартівливу форму. Того „кінця тижня" його „комершел" звучав коротко і ясно: „Хто хоче у „Свободі" своїх дітей оглядати, той має чимскоріше їх до УНСоюзу записати!"

Табір „Жива Веселка"

Про такий табір на Союзівці не всім відомо.

Заки розповісти про нього, згадаємо про великої краси образ Якова Гніздовського, що прикрашує канцелярію Союзівки: у рудому, глиняному вазоні, наповненому чорною землею — пробилися вгору кілька зелених ростин. Це якісь майбутні квіти — і це образ дитячого табору на Союзівці, що має цього року назву: „Жива Веселка".

Будьмо знайомі :пані Геня Цікало з Натлі, Н. Дж., фахова учителька, яка додатково недавно пройшла курс виховання дітей, активна в СУА, керівниця Дитячої світлички, бездоганно володіє українською мовою, мати трьох дітей — і мати 23 синів! Так, бо 23 хлопчиків-таборовиків люблять свою командантку, як рідну матір, і таку ж популярність серед цих майбутніх козаків має вимоглива й добра водночас помічниця п-і Гені Цікало — панна Аня Дидик, бунчужна табору. Тепер триває тритижневий хлоп'ячий табір. Діти приміщені далеко від центру Союзівки ,серед природи, у дбайливо відновленому будинку, з блискучими підлогами, великими вікнами, модерною кухнею і харчівнею із стінами-вікнами.

Табір розпочався 24 червня. Життя в ньому йде за розписом: о 8-ій ранку діти встають, йдуть на руханку, вмиваються, прибирають свої кімнати (хлопці може вперше в житті вчаться стелити ліжка), потім молитва і сніданок. Далі відбуваються ройові зайняття :гутірки, читання, вивчення віршів, пісень, малювання і т.д. „Багато допомагає нам журнал „Веселка" — розповідає п-і Геня Цікало. – Ми вивчаємо з журналу вірші, читаємо про міста України, будемо інсценізувати „Квіти кольорів Веселки" для виступу перед батьками на закінчення табору". По обіді — обов'язкова тиша, а потім гри, забави, плавання, теніс, бейзбол, відбиванка, футбол (копаний м'яч) та ін. спортові гри, адже це підростають хлопці козачого роду. Один між ними (вони віком від 7 до 12 рр.), Олександер Андреадіс — походить безпосередньо з козацького роду батька-козака з Кубані, мати відома солістка Галина Андреадіс. На запитання, як він себе почуває, відповідає „Дуже добре!" — а це його перше в житті таборування! Олександер добре вивчив напам'ять вірш і так дбайливо його переписав, що ту його працю вивісили на великій дошці в таборі, під назвою „Ми навчилися" — там подібні праці та малюнки багатьох здібних дітей. Є ще й інша прикраса в тому будинку: на всю стіну розкинений напис — назва табору „Жива Веселка", з малюнком веселки всіх барв, гуцуликом - трембітарем, великими квітами та великим сонцем.

— Ми маємо ще й інший проєкт, хочемо зробити великy книжку й назвати її „Веселка", — розповідає командант Дитячого Табору на Союзівці. — Кожна сторінка в тій книжці буде виконана окремим роєм. Назви роїв? О, тільки не злякайтесь, бо вони — „страшні"! Діти самі їх вибирали, щоб лякати хлопчаків з інших роїв, отже назви страшніші одна від другої: „Дикі вовки" („сіроманці"), „Чорні пантери", „Чорні лиси", „Дикі коти" і навіть . . . „Жорстокі леви"! З усіх цих котиків і левиків четверо не говорять українською мовою, і ми над ними особливо працюємо. У праці допомагають сестрички Христя Вовк, Ліда Домбровська, Ореста Качала, Геня Формanюк, Ляля Геймур, братчик Андрій Пінковський, а сестричка Ірина Кецик займається з англомовною групкою — її дітки вже починають співати українських пісеньок.

Пригадую напівголодний „відпочинок" у піонерському таборі в Люстдорфі біля Одеси, за сталінських часів: вечорами доводилось перелазити через загорожу й нишпорити по чужих виноградниках, щоб якось забити голод . . . Запитую про харчування, хоча в Америці це й не проблема. П-і Геня Цікало показує модерно обладнану, чисту кухню, соняшну їдальню для дітей, знайомить з різноманітним, багатим „меню" й додає: „Діти можуть пити молока, скільки й коли забажають, але не самі, йдуть до дзбана з молоком із сестричкою — це для ладу й дисципліни. Є кілька таких, які хотіли б їсти більше, але тільки . . . десерт. Однак, ми ставимо передумову: десерт дістанеш, навіть подвійно, але спершу мусиш з'їсти і кап-ку, і м'ясо ,і все, що належить до обіду".

Оглядаємо кімнати з гарно застеленими ліжками (колись це хлопцям у армії ще й як знадобиться!) В одній із кімнат — нагорода: „Прапорець чистоти", в іншій, для старших хлопців — ще інший прапорець-заохота: „Виграли теренову гру". Вона була дуже цікава: йшли вночі, розшукували знаки на гілках дерев, мали ліхтарики . . . Скільки потім було розмов ,оповідань, сміху! . . Батьки не мусять турбуватись за своїх малих козаків: у Дитячому Таборі „Жива Веселка" на Союзівці тепер перебуває 23 дітей, а біля них працюють 10 осіб.

Наступний табір — для дівчаток.

* *
*

Теплий липневий вечір. Лагідно й ніжно грає оркестра „Рушничок", переплітаються слова української пісні із місячним сяйвом, із перегуками і сміхом молоді, українська мова — з англійською, переплітаються тут, біля „Веселки" й навколо неї, молоді людські долі, тут зустрічі й розлуки ,тут закохані, тут часом і розлучені — тут життя в повному його вияві, таке багатостороннє...

Є в Гостинниці в коридорі незвичайна ґалерія, яку можна б назвати „Ґалерією щасливих": це низка великих кольорових світлин з весільних пар на Союзівці. І так близько біля них, за стіною Гостинниці — простягає до гостей ніжну і добру руку прадавня українська богиня весни Маяна, щоб козацькому роду ніколи не було переводу.

(Далі буде)

НАПЕРЕДОДНІ ДЕМОКРАТИЧНОЇ КОНВЕНЦІЇ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ні і дістане номінацію на президента від Демократичної партії, дійсність не потверджує таких надій. У висліді кулуарних маніпуляцій, архітектом яких виявився найповажніший суперник МекҐоверна сенатор Гомфрі, число делеґатів, які мали б голосувати за МекҐоверна, зменшено на близько 200 осіб, використовуючи різні процедуральні моменти. Тепер майже певне, що справа номінації кандидата на президента буде вирішена у висліді внутріпартійних торгів, за кулісами, а не на відкритому голосуванні. Очевидно, таке голосування відбудеться, але ним делеґати тільки підтвердять домовлення між окремими групами всередині Демократичної партії.

МекҐоверн, який зумів у правиборах добути вирішальну перемогу і спричинив екліпсу Маскі та Гомфрі, натрапив на спротив партійного establішменту, для якого політична плятформа МекҐоверна є неприємлива. Це виявилося вже тоді, коли окремий комітет схвалював проєкт політичної плятформи і програми Демократичної партії на найближчі вибори. Федеральний Апеляційний Суд своїм останнім рішенням відвернув рішальний удар плянам МекҐоверна і його стратегам, що його був би завдав МекҐовернові Верифікаційний комітет, відбираючи йому делеґатів у Каліфорнії. Одним з найгостріших опонентів МекҐоверна є відомий американський робітничий лідер Джордж Міні, який досі відмовлявся навіть від телефонічної розмови з МекҐоверном.

Неприхильна постава партійного establішменту дала товчок для МекҐоверна видвигнути ідею „третього кандидата", тобто кандидата позапартійного, і звернутися з апелем до населення країни. Очевидно, на практиці це означало б розкол Демократичної партії, з чого скористали б республіканці та їхній одинокий кандидат, теперішній президент.

Воллес — вирішальний посередник у виборах?

У центрі уваги керівників Демократичної партії є Джордж Воллес, речник ультраправого крила Демократичної партії, який має за собою близько 400 делеґатів, а також симпатії тих значних кругів американського суспільства, які затривожені непоroutine ладками в ЗСА, головно коли мова про расове питання, безпеку і правопорядок.

Джордж Воллес не має ніяких реальних виглядів дістати номінацію, поминаючи той факт, що він тепер інвалід у висліді атентату. Роля Воллеса, однак, інакша: він може і, як видно, хоче відіграти ролю посередника (брокера) при визначуванні кандидата на президента. Ніхто не знає, чию кандидатуру Воллес готовий підтримати. Дехто твердить, що у випадку, коли пропонований кандидат йому не буде відповідати, то він кине свою підтримку за президентом Ніксоном. Загально є переконання, що тим разом Воллес не буде „третім кандидатом". Так чи інакше, сьогодні з Воллесом числиться партійний establішмент, враховуючи, що ідеї Воллеса знаходять широкий відгомін у цілій країні, що може заважити на виборі чергового президента ЗСА.

Гомфрі і Маскі — кандидати внутріпартійного домовлення і компромісів

Є поза всяким сумнівом, що коли мова про партійний establішмент, то його симпатії по стороні Г. Гомфрі та Маскі. Establішмент покладав надії на Маскі, а коли в цих надіях завівся, повернувся знову до партійного ветерана Г. Гомфрі, сподіваючися, що йому все таки пощастить об'єднати партію. Практика показала, що Гомфрі не має серед населення відгуку, а його прогри в окремих правиборах послабили його можливості на конвенції.

Ані Маскі, ні Гомфрі не виявили готовости підтримати кандидатуру МекҐоверна який у правиборах дістав найбільше голосів. Обидва вони надіялися і надіються на те, що позакулісними маніпуляціями їм пощастить зупинити МекҐоверна і допровадити до ситуації, при якій тільки домовлення між фракціями та взаємними компромісами можна буде визначити кандидата на президента. І Маскі і Гомфрі переконані, що кожен з них на такого компромісового кандидата надається.

Більше того, не виключене повторення практики 1968 року, коли Гомфрі і Маскі були кандидатами Демократичної партії на президента і віцепрезидента.

Молодь — новий фактор американської політики

Затяжні переспрaви напередодні Демократичної конвенції в Маямі Біч з одного боку, а вигра МекҐоверна у правиборах з другого — приневолюють подивитися на ще один незвичайно важливий чинник американської політики на сучасному етапі — а саме на молоде покоління. Упродовж останніх кількох років це молоде покоління почало себе дуже голосно виявляти в американському суспільному і політичному житті, що приймало часто навіть загрозливі для безпеки країни форми.

Старші віком виборці, а в першій мірі партійний establішмент, з тривогою глядять на своїх синів і дочок а то й на внуків, не знаючи, яким шляхом вони підуть. Це знайшло дуже яскравий вислів у підготовчих заходах до конвенції у Маямі Біч. Сама згадка про наплив молоді на конвенцію, чи то як делеґатів, чи просто як заінтересованих спостерігачів — викликала від самого початку підготовки правдивий острах. З поняттям молодих учасників обов'язково в'яжуться демонстрації, маніфестації чи навіть зудари з поліцією та військом. Очевидно, постава молодого покоління заважила на тому, що МекҐоверн найшовся на фронті у змаганні за кандидатуру на президента ЗСА.

У Маямі Біч сьогодні кожен говорить про „іпісів", „гіпісів", а також про найновішу групу — „зіпісів". Визнані чи невизнані лідери тих груп вже у Маямі Біч, з ними переговорюють міські власті, за ними слідкує поліція. Ніхто не знає, що фактично вони тут приготовляють.

Коли [illegible]

лідерів тих груп (Джеф Найтбирд та Стю Алберт), то в їхніх плянах є тільки мирні демонстрації, головно спрямовані проти війни. Найменше відомо про т. зв. „зіпісів", відлам „іпісів", який об'єднує наймолодших віком членів цієї групи. Всі вони разом („гіпіси", „іпіси" та „зіпіси") творять т. зв. Міжнародну молодіжну партію, головним завданням якої є боротися за мир у В'єтнамі, проти establішменту тощо.

Окреме місце займає т. зв. антивоєнна група, яку очолюють Рені Дейвіс та Шері Вайтгед (з відомої чикаґівської „сімки"). Ця група діє під назвою „Народної коаліції за мир і справедливість". Вже у Маямі вона з'єдналася з групою „Маямська конвенційна коаліція", щоб спільно, як заявив на пресовій конференції 3-го липня Рені Дейвіс, „забезпечити мир на національних конвенціях", а одночасно вести акцію за повалення кандидатури президента Ніксона і за закінчення війни у В'єтнамі.

Міські власті у Маямі Біч, мають чимало клопотів з молодіжними групами. Йдеться про те, щоб дати їм приміщення, прохачування і щоб забезпечити в місті спокій. Цим групам приділено окремі парки і площі для демонстрацій і маніфестацій, а також пороблено заходи щодо їх приміщення.

Чи вдасться втримати під контролею ці групи, сьогодні ще важко сказати, але, як досі, місто з ними не має більшого клопоту. Очевидно, на хід самої конвенції ці групи не матимуть якогось більшого впливу. До загострення може прийти, якщо у висліді маніпуляцій перепала б кандидатура МекҐоверна. Тоді треба надіятися, ці групи можуть повторити події з Чикаґо у 1968 р.

Молодіжні групи плянують оставатися тут до Республіканської конвенції в другій половині серпня, маючи в проєкті масові демонстрації проти президента Ніксона.

Демократична конвенція починається в понеділок 10 липня.

Апеляційний Суд вирішив у користь МекҐоверна суперечку в справі конвенційних делеґатів

Вашинґтон. — Федеральний Суд Дистрикту Колюмбії вирішив в середу, 5-го липня, що Демократична Мандатова Комісія, яка перевіряє і вирішує уповноваження делеґатів на конвенцію, поступила „арбітрарно і протиконституційно", відмовляючи такі уповноваження 151 делеґатові з Каліфорнії. Ці делеґати були за вибір сенатора Джорджа МекҐоверна на демократичного кандидата на президента в цьогорічних виборах. Згідно з рішенням Апеляційного Суду, до участи в демократичній конвенції уповноважені всі обрані в правиборах делеґати, що матимуть разом 271 голосів і всі вони є за вибір сенатора МекҐоверна. Рівночасно суд потвердив рішення Мандатової Комісії, яка уневажнила повновласті для посадника Чикаґо Ричарда Дейлі та для 53 інших делеґатів з Ілинойс, які були проти кандидатури сенатора МекҐоверна. Обидві групи, що програли в Апеляційному Суді, заповіли дальшу акцію, себто відклик до Найвищого Суду. Якщо рішення Апеляційного Суду буде потверджене, сенатор МекҐоверн міг би здобути перемогу вже навіть у першому голосуванні. Згідно з дотеперішніми обрахунками, сенатор МекҐоверн має вже запевнених — разом з делеґатами з Каліфорнії й Ілинойс — 1,541 голосів, а для перемоги потрібно йому 1,509. Демократична Конвенція із вибором кандидата на президента відбудеться в наступному тижні в Маямі Біч.

Міністра торгівлі Танаку вибрано на прем'єра Японії

Токіо. — Кокус Ліберально-Демократичної, керівної в Японії, партії вибрав 54-річного міністра закордонної торгівлі й індустрії Кекаї Танаку на прем'єра Японії. Вибори відбулися тому, що минулого місяця провідник Ліберально - Демократичної партії і японський прем'єр 71-річний Ейсаку Сато повідомив про свою резиґнацію з огляду на поважний вік. Партійний кокус мав до вибору на пост прем'єра кількох кандидатів, і одним із головних кандидатів був міністер закордонних справ Такео Фукуда, але за нього і проти його кандидатури була майже рівна кількість голосів: „за" 156, „проти" 150. Такий невиразний вислід голосування призвів до зміни кандидата, і тепер наступним прем'єром Японії буде Кекаї Танака, який був генеральним секретарем Ліберально - Демократичної партії, а з 1971 р. — міністром торгівлі. Його кандидатуру має затвердити Парлямент, де значну більшість голосів мають ліберальні демократи, за якими йдуть соціялісти, на третьому місці — націоналісти з партії Комеі, а представники комуністичної та демократично-соціялістичної партії мають там лише незначну репрезентацію.

В Гантері відкрили 10-ту виставку Ека

Гантер, Н. И. (І.Д.) — Дня 1-го липня увечері, при виповненій залі мотелю „Ксеня", її власник І. В. Кобзяр відкрив 10-ту ювілейну виставку картин Едварда Козака (Ека) і його синів: Юрія та Яреми. Після відспівання многоліття Ювілятові — передав ведення програми І. Керницькому (Ікерові), що розказав про ювілей Ека в Детройті та Ню Йорку. Від мистців промовляв маестро З. Титла, що в теплих словах схарактеризував малярську творчість Ювілята. Ред. Уляна Любович розказала дотепно про життєвий шлях Ека, як: маляра, карикатуриста, ілюстратора, актора, поета, письменника-гумориста, журналіста, редактора, видавця, культурного і громадського діяча, організатора мистецьких виставок, керівника малярської студії, голови ЛМКлюбу в Детройті. М. Понеділок розказав на весело ювілейні пригоди, що були часто перериванi сальвами сміху. Вкінці промовив сам ювілят, у стилі Гриця Зозулі, дякуючи всім виконавцям програми й гостям.

Е. Козак виставив своїх 69 картин, його син Юрій 16, а молодший син — Ярема — 15 картин. Деякі з картин були продані вже першого дня. Виставка потриває цілий сезон.

У вересні відбудеться паломництво з Філядельфії до св. Землі та Люрду

Філядельфія. — Через Американську Подорожну Аґенцію заходами братського союзу „Провидіння", для відзначення 60-ліття його існування, відбудеться восени цього року українське паломництво до св. Землі — Єрусалиму, а потім до чудотворної місцевості у Франції Люрду. Відлет із Ню Йорку призначений на 19 вересня ц. р., через Атени — Греція, і 23 вересня — до Єрусалиму, до святих місць. Від 28-го мандрівка продовжиться до Франції, до чудотворної місцевости Люрд, потім до Парижу. Повернення додому дня 3-го жовтня. Кошти подорожі з прожитком для однієї особи 907 дол., а самотні особи, які бажали б мати в готелях окремі кімнати, повинні доплатити 60 дол. Запис провадиться в Канцелярії СУК „Провидіння" у Філядельфії. Участь можуть брати як старші, так і молодь.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

П'ятниця, 7 липня 1972

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА ВИДАВ ліцензію літакобудівельній компанії на продаж 10 джетових пасажирських літаків типу „Боїнґ 707" для комуністичного Китаю. Китай заплатить за них 150 мільйонів долярів. Збоку Пентаґону були спочатку деякі застереження щодо продажу Пекінові тих літаків, бо їх можна легко перебудувати у військові. Однак Уряд вирішив, що їх можна продати, щоб поліпшити відносини й пожвавити торгівлю з континентальним Китаєм. Шість із 10 проданих літаків мають особливо широкі двері, вони призначені для перевезення вантажів великого розміру.

НА ДОРОГАХ ЗСА ПІД ЧАС СВЯТА „Дня Незалежности" протягом 102 годин загинули в автомобілевих катастрофах 712 людей, а багато тисяч осіб були поранені. В самому Ню Йорку було вбито 6 осіб, поранено 825.

У НЮ ЙОРКУ РОЗПОЧАВСЯ СТРАЙК будівельників, у якому беруть участь кругло 100 000 робітників. Вони вимагають значного підвищення заробітної платні. Довкола будованих нових високих будинків і хмаросягів страйкарі виставили пікети й не допускають вантажних авт із будівельним матеріялом. Шофери вантажних авт почали приєднуватись до страйкарів, вирішивши, що й вони замало заробляють.

ДРУЖИНА ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА ПЕТ НІКСОН прилетіла до Чикаґо й була на фестивалі литовської пісні й танку. Маси людей зустріли її довгими оплесками, пані Ніксон вручили квіти. Перша Леді ЗСА була дуже задоволена з фестивалю. Після закінчення вона відлетіла до Сан Клементе в Каліфорнії, де вже перебував Президент.

ПАНЕЛЬ З ВИДАТНИХ ПИСЬМЕННИКІВ І ПОЕТІВ рекомендував відзначити 87-мирічного американського великого поета Езру Павнда медалею Емерсона - Торо за успіхи в ділянці поезії. Езра Павнд живе в Італії після того, як він у минулому виявив свої симпатії до фашизму та виступав з антисемітськими заявами. Однак, його творчість мала й має дуже великий вплив на американську і частково світову модерну поезію. Але покищо Езра Павнд не одержав тієї нагороди, бо не всі можуть вибачити йому політичне минуле.

ВЖЕ ТРЕТІЙ РАЗ КОМПАНІЯ ДЖЕНЕРАЛ МОТОРС відкликала власної продукції невелике авто „Веґа", помітивши, що в ньому є чималі дефекти. Це авто назвав відділ Дженерал Моторс „Шевролет" — „найкращим автомобілем, який будь-коли був сконструйований у ЗСА".

В ОРЛАНДО НА ФЛОРИДІ ПОЛІЦІЯ після довгих розшуків натрапила на слід і заарештувала 23-річного Роберта Гару, сина заможних радичів, який мав підкласти бомбу в „Дісней - Ленді" — в розваговій місцевості для дітей. Поліція записала на магнетофоні голос того, що вимагав спочатку 90 000 долярів, а потім 250 000 долярів, бо інакше він мав би зірвати бомбу. Бомбу вчасно знайшли і знешкодили, а тепер притримали й Р. Гару. Він відмовляється від цього вчинку, але експерти вивчають його голос і запис на стрічці, щоб встановити, чи він справді винен.

КРАЙОВИЙ КОМІТЕТ БЕЗПЕКИ ПОВІДОМИВ з Чикаґо про свої прикрі підрахунки кількости убитих під час довгого кінця тижня в „День Незалежности". За обрахунками в ті дні на дорогах ЗСА мали б загинути від 800 до 900 осіб. Дотепер стало відомо, що загинули понад 600 осіб.

КОЛИШНЬОГО ПРЕЗИДЕНТА ГАРРІ ТРУМЕНА перевезено в Кензас Ситі до лікарні, у зв'язку із шлунковим захворінням. Колишньому Президентові тепер сповнилось 88 років. Останній раз він був у Білому Домі в 1953 році. Від того часу Г. Трумен вже восьмий раз був на лікуванні й перевірках у лікарів.

ПОНАД 90 ВІДСОТКІВ ДЕЛЕҐАТІВ з Ню Йорку на Демократичну Конвенцію в Маямі Біч — це політично мало, або й цілком невідомі люди. Делеґація складається з 278 осіб. Їх мало знають навіть у тих дистриктах, що їх вони репрезентуватимуть на Конвенції.

В МІСЦЕВОСТІ ОЙМАВАШІ ЯМА В ЯПОНІЇ згинуло внаслідок обвалу землі яких вісімдесят осіб з-поміж місцевого населення. Стався цей обвал під час відкопування людей, засипаних попереднім обвалом. Обвал землі постиг також поїзд, засипавши три вагони із 50 пасажирами.

АМЕРИКАНСЬКІ УРЯДОВІ ЧИННИКИ одержали інформації із дипломатичних і розвідчих джерел, що комуністичний Китай готується вислати окремий батальйон інженерів до Північного В'єтнаму, щоб допомогти північним в'єтнамцям відбудовувати знищені американськими бомбами залізничі шляхи і мости між Північним В'єтнамом і Китаєм.

ПРОВІДНИКИ ОБ'ЄДНАНОЇ АРАБСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ виступили з гострим засудженням арабської країни Ємен за її рішення відновити дипломатичні взаємини із З'єднаними Стейтами Америки, внаслідок чого може прийти також до відновлення цих взаємин між Суданом і ЗСА. В офіційних органах єгипетського уряду висловлено закид вбік Ємену, що його рішення це удар для арабської єдности. Ємен і Судан перервали були зв'язки з Вашинґтоном в 1967 році разом з Єгиптом, Сирією, Іраком та Альжиром, щоб запротестувати проти американської допомоги Ізраїлеві у його війні з арабами.

МАРШАЛ ЛОН НОЛ став першим обраним президентом республіки Камбоджі після усунення із цього посту князя Нородома Сіганука в березні 1970 року у висліді змови військовиків. Після заприсяження на пост президента, урядування якого має тривати 5 років, Лон Нол, ще й досі частинно спаралізований внаслідок серцевого удару 17 місяців тому, заявив свою готовість присвятити всі свої сили службі своїй нації. Ставши президентом Камбоджі, Лон Нол проголосив амнестію, у висліді якої звільнено 167 політичних в'язнів, включно із родичами Сіганука.

ІТАЛІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ДЖУЛІО АНДРЕОТТІ заявив у своїх промовах в Палаті Депутатів та в Сенаті, що його уряд продовжуватиме втримувати зв'язки Італії з НАТО, бо існування цього Атлантійського Пакту є важливим чинником не тільки для збереження безпеки Італії, але й у відпруженні міжнародних конфліктів. Стверджуючи, що Італія втримує добрі взаємини і з Ізраїлем і з арабськими державами, Андреотті закликав до відбуття середземноморської конференції для справ Середземноморської безпеки.

НҐУЄН ГУУ ТГО, ПРЕЗИДЕНТ південнов'єтнамського Національного Визвольного Фронту, тобто комуністичного В'єтконґу, заявив, що якщо б през. Ніксон був поважно поставився до запроєктованого комуністами 7-точкового мирового пляну в справі створення „незалежного і невтрального Південного В'єтнаму", то війна вже була б закінчена. Передбачав цей плян повне виведення американських військ із Південного В'єтнаму й усунення його уряду.

ЗНАЙДЕНО ДОМОВИНУ ІТАЛІЙСЬКОГО АРХІТЕКТА - СКУЛЬПТОРА БРУНЕЛЕСЧІ. Домовину цього видатного італійського скульптора і архітекта з часів ренесансу, що жив від 1377 до 1446-го року, знайдено під підлогою в одній катедрі у Фльоренції. На знайденій домовині є напис латинською мовою: „Тіло мужа великого [illegible] Філіппо Брунелесчі".

ВПЛИВОВІ КОЛА ЦЕНТРУ БАНКІРІВ „Волл-Стріту" в Ню Йорку виступили проти кандидатури сенатора Джорджа МекҐоверна на Президента ЗСА, вважаючи, що його фінансові пляни можуть завдати країні багато шкоди.

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 24-го до 29-го липня „Свобода" не буде появлятися, — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією однотижневою перервою.

ДО ВИСТУПІВ КИЇВСЬКОГО БАЛЕТУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

нові вповні з цим поглядом погоджувалися. Ця різниця — різниця між колонією і метрополією. А все ж, при всій своїй скалічености, ця культура, особливо мистецтво, — наша культура, наше українське мистецтво. Українські члени різних мистецьких груп з України за кордоном незвичайно дорожать тим, що на їх виступи приходять саме у к р аїнці. Правда, в тих ансамблях буває чимало й не-українців. Як кому, але для мене це доказ, що українська культура вже така атрактивна, що вона притягає до себе й неукраїнський елемент, нікого бо не спокусить недорозвинута провінційність.

Москалізми в програмах (де доказ, що їх складали українці?), пропаґандивні точки тощо — все це віддавна невідлучний і обов'язковий баляст усіх закордонних виступів з України, і час уже, щоб ми це зрозуміли і не виливали дитини з водою. Протестуймо проти арештів, але сам балет, учасники якого до тих арештів непричетні, залишім у спокої!

Святослав Гординський
Верона, Н. Дж.

ФОТОВИСТАВКА ІНЖ. ОЛ. ПЕЖАНСЬКОГО

Гантер, Н. Й. (І. Д.) — Заходами Українського Фотографічного Товариства відбувається цього літа в горішній залі мотелю „Ксеня" фотовиставка „Минуле" інж. архітекта Олександра Пежанського, що проживає в Чикаґо. Виставлено 89 мистецьких світлин з Гуцульщини (Космач, Косів, Жабє, Шешори, Микуличин, Ямна, Ворохта), Бойківщини (Славсько), Лемківщини (лемківська ноша), Львова, Жовкви та інших околиць західньоукраїнських земель. Виставлено теж світлини з Югославії (Дальматії). Інж. Ол. Пежанський відбуває багато поїздок по землях Західньої України як теж і Західньої Европи, де виконував фотознімки старинної архітектури як теж і фолкльору. Він брав участь у багатьох фотовиставках в Европі й Америці, здобуваючи відзначення й нагороди.

УКРАЇНКА В КУРАТОРІЇ МИСТЕЦЬКОЇ ГАЛЕРІЇ В ВІННІПЕҐУ

На загальних зборах Мистецької Галерії в Вінніпезі вибрано пані Ольгу Войценко до Кураторії (Борд оф Ґовернорс) цієї Галерії. Вінніпезька Галерія існує від 1912 р., але розмах і нова історія почалася щойно з побудовою нового модерного будинку в центрі міста в 1971 р. В минулому Галерія влаштувала теж і українські вистави, напр. Ол. Архипенка, а теж і вистави українських колекцій. Плянується чергові вистави українських мистців у майбутньому.

Менор Джуніор Коледж запроваджує вечірні кляси

Дженінґтавн, Па. — Дворічна вища школа для дівчат Менор Джуніор Коледж поблизу Філядельфії запроваджує вечірні кляси або Вечірній Відділ, для уможливлення студій тим, яким зручніше в такий час студіювати. Заведення вечірніх викладів є здійсненням одного з проєктів поширення діяльности Коледжу, у зв'язку з відзначуванням 25-ліття його заснування. Навчання розпочнеться у вересні 1972 року й даватиме студентам „ассошіейт деґрі" з різних програм. Відбуватимуться вечірні курси з мистецтва, секретарські, курси медичних помічниць, бизнесової адміністрації, технічної бібліотекарської допомоги і спеціяльної освіти. Крім того, на вечірніх курсах бажаючі дорослі зможуть студіювати швидке англійське читання та українське мистецтво і українське прикладне мистецтво.

Бажаючі дістати додаткові інформації чи вписатися на такі Вечірні Курси, можуть вносити подання вже тепер, формальна реєстрація відбудеться 5-го вересня. Писати на адресу:

Evening Division,
Manor College,
Fox Chase Manor,
Jenningtown, Pa., 19046

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ
в глибокому смутку повідомляє все своє Членство, що дня 3-го липня 1972 року в Нюарку, Н. Дж. після важкої недуги відійшов у Вічність

сл. п.

РЕД. ДАНИЛО ЧАЙКОВСЬКИЙ

Голова Центральної Виховної Ради СУМ та Редактор сумівського юнацького журналу „Крилаті".

Покійний народився дня 17-го березня 1909 року в селі Мишків Заліщецького повіту в Західній Україні у священичій родині. Після закінчення гімназії в Станиславові, студіював на Львівському Університеті на філологічному відділі. Від молодих літ горів палкою любовю до свого народу, тому включився в революційно-визвольну боротьбу за його визволення. Будучи провідним членом ОУН, був арештований польською поліцією за підпільну працю, а відтак, в часі війни, німецькою та був запроторений до важкого кацету в Авшвіцу, де пробув до закінчення 2-ої світової війни.

Після війни, хоч з підірваним здоров'ям, включився в політичне, громадське і літературне життя української діяспори. Був редактором таких українських часописів: „Українська Трибуна" в Мюнхені, „Українець-Час" у Франції, „Шлях Перемоги" в Німеччині, а останньо щоденника „Америка" у Філядельфії. В спадщині залишив нам декілька літературних творів, споминів, нарисів, новель, п'єс і оповідань для дітей. Писав під псевдонімами О. Данський, Мурмон і Дядько Данило. Для сумівської молоді залишив ряд цінних виховно-вишкільних збірників і матеріялів.

В глибокому смутку залишив свою Дружину Любомиру, дочку Зореславу і сина Романа.

Тіло Покійного буде похоронене на українському цвинтарі в Бавнд Бруку, Ню Джерзі в суботу 9-го липня 1972 року.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА СУМ

ГОЛОВНА УПРАВА СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ
ділиться сумною віскою з усім своїм Членством, що дня 3-го липня 1972 року в Нюарку, Ню Джерзі після важкої недуги відійшов у Вічність

сл. п.

РЕД. ДАНИЛО ЧАЙКОВСЬКИЙ

Голова Головної Виховної Ради Спілки Української Молоді Америки, Голова Центральної Виховної Ради Спілки Української Молоді і Редактор сумівського журналу „Крилаті".

Покійний від наймолодших літ брав активну участь у революційно-визвольній боротьбі нашого народу, за що був запроторений спершу до польського, а відтак до німецького концентраційного табору. В краю і на еміґрації був редактором широко відомих і почитних українських часописів. Залишив декілька літературних творів, а особливо п'єс і оповідань для молоді. Для сумівської молоді опрацював ряд цінних методичних посібників та виховно-вишкільних збірників матеріялів. Останніми роками сповняв функцію Головного Виховника на сумівських вишкільних таборах в Америці.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 9-го липня 1972 року в 10-ій годині рано з української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а опісля Тлінні Останки Покійного будуть похоронені на українському цвинтарі у Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ГОЛОВНА УПРАВА СУМА

У п'ятницю, 30-го червня 1972 року відійшла від нас на 87-му році життя наша **МАМА й БАБУНЯ**

сл. п.

СТЕФАНІЯ ҐЕРМАК

вдова по скарбовім інспекторі Омелияні.

ПОХОРОНЕНА зі своєї української католицької парафіяльної церкви св. Павла в Ремзі, Н. Дж., на місцевому цвинтарі в понеділок, 3-го липня 1972 року.

Всім, що взяли участь у похоронних обрядах, подбали про Служби Божі й склали нам вислови свого співчуття, щиро дякуємо й прохаємо їх та тих, що любили й шанували Покійну, зберегти добру пам'ять по Ній.

Вічна Їй, добре заслужена, пам'ять!

Син **ВОЛОДИМИР ҐЕРМАК**
Доньки: **ІРЕНА ПАДОХ** з чоловіком **ЯРОСЛАВОМ**
ЛІДА ВІРЛІ
Внуки: **БОГДАН ҐЕРМАК** з дружиною **ОРИСЕЮ**
АНДРІЙ ВІРЛІ
МАЯ ЛІТЕПЛО з чоловіком **МИРОСЛАВОМ**
ХРИСТЯ ПАДОХ

В глибокому смутку повідомляємо Друзів та Знайомих, що дня 3-го липня 1972 р. в Нюарку, Н. Дж. упокоївся в Бозі наш Щирий ДРУГ

редактор
ДАНИЛО ЧАЙКОВСЬКИЙ

провідний член ОУН, письменник і редактор багатьох видань, в'язень концентраційних таборів в Авшвіц і Мельку.

ПОХОРОНИ відбудуться в суботу, 8 липня 1972 р. о год. 10-ій ранку з похоронного заведення Литвина в Ірвінґтоні, Н. Дж. до церкви св. Івана в Нюарку і на цвинтар в Бавнд Брук, Н. Дж.

КОЛИШНІ СПІВВ'ЯЗНІ АВШВІЦУ

Ділимося сумною віскою з Родиною, Приятелями і Знайомими, *що по тяжкій недузі дня 1-го липня 1972 року* відійшла у Вічність

сл. п.

АГАФІЯ СЕРАФИН

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в середу 5-го липня 1972 р. в 10-ій год. рано з церкви Непорочного Зачаття в Дітройті, Міш.

У глибокому горю прибиті:

ЛЕОНТІЙ — муж
БОГДАН — син
СТЕФАНІЯ — дочка з мужем і дітьми
ОЛЕКСАНДЕР — син з дружиною і дітьми
Сестри, Брат і дальша Рідня на еміґрації та в Україні

Вшановуючи пам'ять

бл. п. Катерини Маґури

довголітньої працівнички Фінансового Відділу Українського Народного Союзу в Джерзі Сіті, яка упокоїлася в Бозі по тяжкій недузі 29-го червня 1972 року зложили крім квітів, на її свіжу могилу 103.00 доляри на Фонд „Церква в Потребі"

ПРАЦІВНИКИ
Головної Канцелярії УНСоюзу і В-ва „Свобода"

В 15-ту БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої Найдорожчої ДРУЖИНИ і МАМЦІ

бл. п. ІВАННИ ЯСЬКІВ

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в Церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.
в п'ятницю, 7 липня ц. р. о год. 7 веч.

Друзів і Знайомих проситься про участь і молитви.

Муж — ВАСИЛЬ
Діти — ІГОР і НАТАЛКА
Брат — СТЕФАН
і Родина в Україні і Австралії

СПІВЧУТТЯ

З жалем і смутком сповіщаємо Друзів-Однодумців, Членів УРДП і все Українське Громадянство, що по тяжкій недузі на 53-му році життя, 27-го травня 1972 року відійшов у Вічність сл. пам'яті

ЯКІВ ОЛЕКСАНДРОВИЧ БІЛАШ-ПОЛТАВА

член ЦК УРДП, Керуючий справами КК УРДП в Австралії, член Крайової Управи Товариств Сприяння УНРаді, член ЛСП, заслужений громадський діяч, ініціятор будови рідної Центральної школи, довголітній голова Батьківського Комітету, жертвенний і національно свідомий син Українського Народу.

Співчуваємо горем прибитій дружині Любі, донькам Олександрі і Галі та всім рідним і близьким.

Покійний походив з квітучої Полтавщини. Його родина зазнала репресій комуністичного окупанта. Він, як один недостріляний з тисяч, вийшов в час 2-ої світової війни на еміґрацію, як активний борець проти брутального російського комуністичного імперіялізму — тих чорних духів руїни, нещастя й смерти.

Покійний непохитно обороняв ідею самостійної УНР та йшов шляхом і з ідеями С. В. Петлюри, І. П. Багряного, С. О. Підгайного, поборюючи шляхи і ідеї зрадників, вислужників режиму та тих еміґраційних відступників, що шукають шляхів мирного компромісу з ворогом окупантом України.

Нехай буде Тобі, дорогий Друже, легкою австралійська земля, а Твій світлий образ і жертвенність хай будуть прикладом і зразком для наслідування.

Вічна пам'ять!

КРАЙОВИЙ КОМІТЕТ УРДП в АВСТРАЛІЇ
25. 5. 1972 року, м. Сідней

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. МИХАЙЛА ПОПИКА

зложили 30.00 долярів на Фонд Верховного Архиєпископа Кир Йосифа Сліпого

Ольга СОХАН
Володимир і Неоніля СОХАНИ
Ігор й Ліля СОХАНИ

Замість квітів на могилу

бл. п. МАРІЇ ВАСИЛЬКІВ

пожертвували 30.00 долярів на Фонд Блаженнішого Кардинала Йосифа Сліпого

ПЛ. СЕНЬЙОРИ ОСЕРЕДКУ ПРАЦІ в ЛОС АНДЖЕЛЕС

УКРАЇНСЬКЕ ШКІЛЬНИЦТВО — ЗАПОРУКА ТРИВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

в заокеанських краях є великі надії соціологів та психологів, що від відродження етнічної свідомости та від якости внутрішнього життя етнічних груп багато можуть скористати суспільства і держави тих країн у подоланні сьогоднішньої загальної кризи.

У цьому змаганні за душу української молоді, на жаль, трапляються й прикрі випадки, коли різні групи і товариства, які організують школи українознавства, виховують молодь в українському дусі, замість одержати співпрацю і допомогу церковних кіл, натрапляють на перешкоди. В одному великому осередку в Америці, де існує школа українознавства з кількасотма учнями, український католицький священик відмовляється дати їй до диспозиції приміщення цілоденної церковної школи, яку будували ті самі парафіяни, батьки дітей школи українознавства. В іншому також великому осередку священики вчать дітей релігії англійською мовою навіть в годинах, приділених їм управою школи українознавства. При цьому всі діти добре розуміють і розмовляють по-українському.

Є прямо незрозумілим, що подекуди (це, правда, не загальне явище, бо є надзвичайно ідейні і прикладні українські освітні працівники серед наших священиків і сестер!) церковні кола перешкоджають ідейній частині громади чи парафії працювати над українською освітою дітей і молоді. Чи не є це іронією долі?! Колись священики були ініціяторами й промоторами, а тепер деякі з них стають гальмом української освіти.

Справа занадто поважна, щоб її легковажити. Від неї залежить бути чи не бути нашій Церкві, як помісній, українській і східній. Тому Владики, монаші Чини, священики і всі причетні до освіти нашої молоді мусять знайти шляхи, як усунути теперішні недоліки, направити занедбане та піднести ще вище наші дотеперішні здобутки.

Ця вітальна проблема українського життя, зокрема церковного, повинна стати предметом розважань, дискусій і турбот під час ферій і напередодні нового шкільного року, який стане для нас черговим викликом. Викликом для молоді, вчителів, батьків, для всієї нашої громади, а зокрема нашої Церкви, яка хоче жити і тривати!

Вечір споминів д-ра В. Рудницького у Філядельфії

Український Літературно-Мистецький Клюб у Філядельфії 20 травня 1972 р. у Пластовому Домі влаштував вечір спогадів, відомого у Філядельфії громадського діяча д-ра Володимира Рудницького, кол. гол. Відділу ОбВУА — активного діяча цієї комбатантської організації, як теж в Головній Управі ОбВУА.

Вечір спогадів відкрив проф. Іван Коровицький, заступник голови ЛМКлюбу у ФілядельФії, а слово про д-ра В. Рудницького сказав поет В. Біляїв, говорячи про мемуаристику, на поневоленій Україні, де немає вільного слова, і про мемуаристику на еміґрації, де свобідно можна висловлюватися. Говорив про вхід д-ра Володимира Рудницького до української мемуаристики, коли то він, друкував свої спомини та читав їх вже давніше у Філядельфії, а недавно теж в Ню Йорку. Згадав Філядельфійських мемуаристів м. і. Івана Піддубного, Галину Журбу, Володимира Дорошенка, Андрія Кігічака, Дідківського, до яких оце долучився д-р Володимир Рудницький.

Після слова автора, відома у виконуванню передачі українського мистецького слова Зоряна Луцька прочитала спомин д-ра В. Рудницького з його гімназійних студій „Один срібний і чотири золоті паски".

Микола Вайда

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

БЛ. п. ПЕТРО БАГРІЙ, член УНС Відд. ч. 106 Т-ва св. о. Николая в Чикаґо, Ілл., помер 28-го лютого 1972 р. на 74-му році життя. Покійний народився в Дашаві, Захід. Україна. Став членом УНСоюзу в 1938 році. Полишив в смутку Марію і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Ст Мари Семетери в Еверґрін Парк, в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу 106

АНДРІЙ ДУТКА, член УНС Відд. ч. 417 Т-ва „Співпраця" в Лоусвілл, Ки., помер 16 квітня 1972 р. на 76-му році життя. Покійний народився в Черніхівці, пов. Збараж, Зах. Україна. Став членом УНСоюзу в 1953 році. Полишив в смувку дружину Анну, дочку Геню, 6 внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся 19 квітня 1972 на цвинтарі Лоу. Меморіал Гарденс в Лоуісвілле, Ки.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Цибрівський, секр. Відд.

СТЕПАН ЧАЙКОВСЬКИЙ, довголітній член Б-тва св. Василія Великого, Відд. 161 в Ембрідж, Па., помер 1-го травня 1972 р. на 55-ому році життя. Покійний народився 30 грудня 1916 р. в Ембрідж, Па., і став членом УНСоюзу в 1957 р. Залишив у смутку братів Геррі й Петра та сестру Тіллі. Похорон відбувся 4 травня 1972 р. на Economy Cemetery в Ембрідж, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Джула, секр.

ДМИТРО МРИЧКО, довголітній член Б-тва св. апп. Петра і Павла, Відд. 57 в Когоес, Н.Й., помер 29 квітня 1972 р. на 81-ому році життя. Покійний народився 30-го жовтня 1891 року в Україні, і став членом УНСоюзу в 1924 році. Залишив у смутку дружину Анну. Похорон відбувся 2 травня 1972 р. на цвинтарі св. апп. Петра і Павла у Ватерфорд, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Жмуд, секр.

СТЕПАН КУРИЛО, довголітній член Б-тва св. Василія, Відд. 161 в Ембрідж, Па., помер 2 травня 1972 р. на 77-ому році життя. Покійний народився 7 січня 1896 р. в Україні, і став членом УНСоюзу в 1946 р. Залишив у смутку дружину Марію. Похорон відбувся 5 травня 1972 р. на українськім кат. цвинтарі св. апп. Петра й Павла в Ембрідж., Па.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Джула, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

СУБОТА, 8-го ЛИПНЯ 1972 р.

ЧИКАҐО, Ілл. Місячні збори 220 Відд. Б-ва св. ап. Петра і Павла о год. 7-ій веч. в приміщенні при 1915 W. 51st Street. Проситься чл. прибути. — Е. М. Блідий, секр.

БРУКЛИН, Н. Й. Місячні збори Т-ва Б. Хмельницького 158 Відд. о год. 7:30 веч. в УНДомі, 216-218 Гренд Стр. Проситься прийти на збори, заплатити 2-місячні вкладки і відібрати дивідендові чеки. Позамісцеві члени зволять надіслати оплачені коверти або поштові значки для пересилки дивідендових чеків. У серпні з причини вакацій — зборів не буде. — П. Польний, предс., М. Кіт., рек. секр.

ЯНГСТАВН, Огайо. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя 230 Відд. відбуваються кожного місяця в другу неділю по першім в Українській Галі при 914 Franklin Ave., о год. 4-ій по пол. Проситься вирівняти вкладки. Відділовий Пікнік відбудеться 16 липня ц. р. на Берклей вудз. Там можна отримати дивідендові чеки. Проситься чл. прибути. — М. Мартинишин, гол., П. Ліщак, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. 153 Відділ ім. Л. Мишути повідомляє, що вже від п'ятниці, 30 червня ц. р. касир Відділу п. М. Прасіцький урядує кожної п'ятниці від год. 6-8 веч. в домі „Тризуба" при 4932 Н. Брод вул. В суботи покищо урядування не буде. Проситься членів, які платили вкладки в канцелярії Відділу приносити їх на нову адресу. — І. Одежинський, гол., проф. В. Гнатюк, заст. гол., І. Скіра, секретар, В. Артимишин, заступ. секр., М. Прасіцький, кас.

НЕДІЛЯ, 9-го ЛИПНЯ 1972 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори С-ва Пресв. Богородиці, 36 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр.-Амер. Клюбі, 292 Гадсон Авню. Проситься чл. прибути. — Марія Філяс, предс., Катерина Ярославська, касир, Марія Ковальчук, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збори Т-ва Єдність 163 Відд. о год. 12-ій дня в Домі Горожан, 847 N. Franklin St. Проситься чл. прибути і відібрати дивідендові чеки. — С. Филик, фін. секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Піврічні збори Б-ва Василія Вел., 364 Відд. о год. 2 по пол. в залі церкви Пресв. Діви Марії, Kinsman Rd. Проситься чл. прибути і відібрати дивідендові чеки. — Оля Вик, секр.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ПЛАСТОВА ВАТРА

РІК XIX ЛИПЕНЬ, 1972 Ч. 5 (136)

ПЛАСТОВА ІДЕЯ ЗАВЖДИ ЖИВА

Наголовок цієї статті — це не тільки гасло, під яким проходитиме цьогорічна ювілейна міжкрайова пластова зустріч пластунів і пластунок ЗСА, Канади та делегатів інших країн, в яких діє Пласт, для відзначення 60-річчя існування і дій Пласту, але й наявна дійсність українського громадського життя за останніх 60 років, в чому понад 25 років поза межами України.

Коли в шкільному році 1911/12 сл.п. д-р Олександер Тисовський, в той час молодий (26-літній) учитель української гімназії у Львові почав організувати перші гуртки 11-12-літніх юнаків, йому присвічувала велика ідея: виховати для України „новий люд" з такими прикметами характеру, які були колись притаманні нашому козацтву-лицарству, в які, в століттях національного поневолення, заниділи, а то й зовсім заникли в психіці більшости сучасників „Дрота".

Основник Пласту думав суто українськими категоріями і тому не захотів просто копіювати ідейні заложення і виховну методу британського „скавтінгу", що постав кілька років раніше і швидко поширювався серед інших народів. Він сягнув до глибини наших національних традицій, відгребуючи навіть саму назву „пластун" у традиціях кубанського козацтва, серед якого пластунами називали козаків, призначених до стежної служби у небезпечних місцях.

Саме завдяки пов'язанні ідейних заложень Пласту з потребами української духовости і козацькими державницькими традиціями Пласт з самого початку став на твердих національних основах і зумів перетривати такі бурeвії, як першу і другу світові війни, польську „пацифікацію" і велике розселення по різних країнах і континентах.

Найкращі з-поміж вихованого в Пласті „нового люду", під час другої світової війни і після неї, зі зброєю в руках стали на захист права українського народу бути господарем на своїй землі і в обороні цього ж права віддали своє життя чи то на полі бою, чи в тюрмах і концентраційних таборах ворогів нашої нації. А після „великого ісходу" — з поширенням Пласту на всі суходоли світу і різні країни поселення української еміграції — Пласт узяв на себе ще один великий обов'язок — втримати для української духовости розсіяну по світі — часто вже народжену на чужих землях — українську молодь.

Пластові ювілейні святкування мають на меті пригадати усе новим поколінням пластунів, що світлі сторінки Пласту і його місія накладають й на них обов'язок продовжувати великий задум Основника.

Як вже повідомлялось в пресі, в часі від 19-го до 27-го серпня 1972 р. відбудеться на пластовій оселі „Вовча Тропа", біля Іст Четгем, Н.Й., ЮВІЛЕЙНА МІЖКРАЙОВА ПЛАСТОВА ЗУСТРІЧ усіх пластунів і пластунок ЗСА і Канади та батьків пластової молоді, членів „Пласт-прияту" і громадянства.

Святочне відкриття зустрічі відбудеться в неділю 20-го серпня о годині 9:30 ранку Богослужбами (в обох обрядах), в приявности новообраного Начального Пластуна, членів Головного Пластового Проводу і крайових проводів ЗСА і Канади, почесних гостей і представників інших крайових пластових організацій для підкреслення одности Пласту в діяспорі.

Від понеділка, 21-го серпня до п'ятниці, 25-го серпня пластова молодь, розміщена в різних підтаборах, матиме свої зайняття (спортові змагання, історична теренова гра, покази пластових вмілостей і практичного пластування тощо); основною формою зайнять буде таборування і вечірні ватри, чи то в поодиноких підтаборах чи спільні.

В суботу, 26-го серпня, буде виведена учасниками зустрічі мистецька програма, увечері відбудеться прощальна ватра для учасників і громадянства. Останній день зустрічі — неділя 27 серпня — призначена на роздачу нагород першунам, на Богослужби й офіційне закриття зустрічі.

В рямках зустрічі відбудеться також „злет орлят і юних орлят" пластового новацтва, яке буде розміщене в окремому підтаборі і матиме власну програму зайнять.

Батьки пластової молоді та гості матимуть змогу також таборувати на терені пластової Оселі в окремому підтаборі, але мусять виповнити окрему реєстраційну карту і привезти з собою власний таборовий виряд, включно зі шатрами, кухонками тощо. Крім цього є можливість замовити собі нічліги в сусідніх готелях і мотелях, але це кожний мусить зробити індивідуально.

Традиція пластових зустрічей сягає до половини 1920-их років і тісно в'яжеться з нашими рідними Карпатами. Чимало тих, які колись брали участь в тих зустрічах, зберігає в пам'яті прекрасні спомини про них, бо чар таборової ватри витиснув таке сильне п'ятно на їхній духовості, що його не могли затерти десятки років блукання чужими світами.

Подбаймо отже про те, щоб і наша теперішня молодь зазнала тих самих глибоких переживань в колі своїх одноліткiв; мобілізуймо себе і наших найближчих до ювілейної міжкрайової пластової зустрічі 1972.

В. С.

Пл. сен. Дарія Бойгук

ОСНОВНІ ПЕРЕДУМОВИ

З хвилиною, коли батьки вписують свою дитину до Пласту, вони перебирають на себе деякі важливі обов'язки, яких виконання є основною передумовою успіху цієї дитини у пластовому вихованні. Без освідомлення батьками цих їхніх зобов'язань пластовим виховникам дуже важко досягти намічених Пластом завдань у відношенні до довіреної їм молоді.

Перш за все батьки мусять правильно розуміти, що це є Пласт. Багато допоможе їм у цьому книжечка теперішнього Начального Пластуна, д-ра Юрія Старосольського „Велика гра". Бо Пласт — це ані школа, ані розвагова організація, ані поправчий заклад для „трудних до виховання" дітей. Пласт має дати у кінцевій стадії своєї виховної дії повноцінну людину із вселюдською та українською духовістю. Щоб цього досягти — мусить існувати повна співзвучність і гармонія між батьками і Пластом.

Батьки мусять знати, якими дорогами буде крокувати їхня дитина, щоб набути в Пласті прикмети української людини із вселюдським наставленням до життя. Це дуже трудне завдання, особливо в сьогоднішній час і в наших обставинах, коли все, що гарне і чесне, так знецінюється, коли молодь піддається злим впливам, часто вживає наркотиків, що ведуть до важких злочинів. Рятуючи власну дитину, батьки мусять співдіяти з Пластом у його виховних заходах. Є різні шляхи цієї співдії, є багато конечних передумов до неї. В одній статті трудно їх усіх перелічити, — постараємося обговорити хоч деякі з них.

Батьки не можуть легковажно ставитися до обов'язків, що їх Пласт накладає на їхніх дітей. Бо кожна, найменша навіть дія, що відбувається в Пласті, веде до якоїсь цілі, яку передбачує пластова виховна метода.

Так напр. обов'язком батьків є допомагати дитині бути точною, коли вона йде на пластові зайняття і бути так само точною поза Пластом. Кожне спізнення на пластові сходини заставляє пластуна - пластунку соромитися цього, а коли це повторюється, дитина починає вибріхуватися, складає вину на обставини і т.ін., і врешті привикає до цього. Часом вона говорить і правду, бо батьки дійсно привезли її пізно на сходини, — хоч це трапляється рідко і певно з оправданих причин. Але бувають інші, прикріші справи: часто тоді, коли визначені пластові сходини або інші заняття, батьки забирають дітей із собою чи то на закупи до міста, чи для розваги над озеро і т.ін. Цим вони роблять дитині велику шкоду: їх син чи донька не йде в парі з іншими членами гуртка чи роя у зайняттях, які творять пов'язаний ланцюг виховних засобів і часто не може рівночасно з іншими осягнути якогось вищого пластового ступеня, чи здобути якусь пластову вмілість. Вона відчуває це як особисту кривду, а батьки, самі неознайомлені з пластовою методою, часто ще й утверджують її в такому переконанні і взагалі не здають собі справи з того, що це вони власне нанесли шкоду дитині. У висліді дитина знеохочується до Пласту і пластових зайнять і починає легковажити собі свої завдання й обов'язки.

Отож — ще раз: батьки повинні бути докладно познайомлені з методою і завданнями Пласту, повинні знати, якими шляхами іде виховна праця в Пласті. Це основна передумова для того, щоб батьки були помічним чинником у пластовій виховній дії.

Передбачаю закид: „не багато поможе співдія батьків, коли вони привезуть дітей завжди і вчас, але все те надармо, бо впорядник не явився на сходини..." Це слушний закид. Пластовий провід свідомий частих недотягнень пластових впорядників, які то недотягнення почали вкрадатися в Пласт в останніх роках. З ними пластовий провід веде боротьбу. Але саме тому співдія батьків корисна і потрібна, щоб була змога запобігти лихові і не поглиблювати цих негативних явищ.

З бюлетеню Пл. Станиці Детройт „Вісті із Станиці", ч. 1/72 (61).

Свято Юрія 1972 на „Вовчій Тропі"

В днях 27, 28 і 29 травня цього року відбулося традиційне Свято Весни на Вовчій Тропі, під проводом старшопластунських куренів „Чорноморці" і „Верховинки". Погода випала гарна, аж за гарна; ніде не можна було сховатися перед сонцем.

Наші (нюйоркські) курені прибули на Вовчу Тропу в суботу рано. З хвилиною приїзду почалася хлоп'яча теренова гра. Першою точкою (очевидно) було розтаборення. Слідували: картографія, кидання ратищем, теоретичні точки, альпіністика і (невідклично) морзетка.

Теренова гра була тим цікава, що читання азимуту з компаса мало практичне застосування; ми менше ішли за тереновими знаками, як за поданим азимутом.

Після хлоп'ячої теренової гри (дівчата відбули свою в неділю) відбулося відкриття і піднесення прапорів. Тут ми довідалися, що присутніх є аж 700 пластунів і пластунок!

Потім ми приготовлялися до ватер. Малі ватри відбулися в таборі пластунів, і в кожній брало участь кілька хлоп'ячих і дівочих куренів. Всі були досить задоволені, хоч дехто думав, що було би краще, якби у кожній ватрі брали участь тільки один хлоп'ячий і один дівочий курені.

В неділю рано Службу Божу відправив о. д-р Вол. Ґавліч, ЧСВВ, з Ню Йорку. Пізніше дівчата відбули теренову гру, а хлопці мали спорт, і . . . дозвілля. Увечері відбулася велика ватра, на якій виведено кілька добрих точок. Ці скечі були вибрані на підставі „малих" ватер в суботу. В понеділок, після спортових фіналів, відбулося закриття. Тут ми довідалися про висліди Свята Весни. В загальному точкуванні пластунів 31-ий курінь здобув перше місце, 5-ий курінь — друге місце, а 3-ій курінь — третє. З дівчат — 44-ий курінь виграв перше місце, 20-ий — друге, а 38-ий — третє.

пл. розв. Юрко Яримович

Закінчення репортажу пл. сен. П. Дорожинського з відвідин пластунів Австралії читайте в наступному числі „Пл. Ватри". — Ред.

„ПЛАСТОВА ВАТРА"
Видає: Крайова Пластова Старшина в ЗСА
Редагує: Колегія.
Всі матеріяли просимо слати: „Пластова Ватра" c/o Plast, Inc., 140-142 2nd Ave., New York, N.Y. 10003

Чортополохи відзначають 20-ліття посвяченням прапора

Впр. о. Богдан Смик проводить заприсяження хорунжих прапору „Чортополохів"

(амм). – Пластовий жіночий Матірний Курінь „Чортополохи" посвячував 17-го червня 1972 р. у Філядельфії свій курінний прапор. Це записка для хроніки.

А тепер кілька подробиць, які роблять це посвячення небуденним. Матірний Курінь значить, що це офіційно два курені, старшопластунський (10-ий Курінь УСП „Чортополохи", 19 членів), що постав у 1951 році і сеніорський (24 Курінь УПС „Чортополохи" — 21 член), який оформився в 1960 році. Працю обох куренів координує особа Головного Чортополоха, обираного на Раді Куренів.

Насправді обидва курені, яких гаслом „братерство й щирість без образ" — почуваються одним куренем і поділ на молодший і старший вважають — штучним. Курінь спершу був місцевим при станиці у Філядельфії. Згодом члени частинно роз'їхалися до різних місцевостей ЗСА і Канади і нині „Чортополохи" — це міжкрайовий Курінь.

Та все таки осідком Куреня є далі — Філядельфія, і тут його головна діяльність — ведення для української громади у Філядельфії бібліотеки при Пл. Станиці. Бібліотеку побудовано на членстві (324 члени). В 1971 році випозичено 3,700 книжок.

Само посвячення прапора відбулося в церкві Царя Христа, що її парохом є о. Василь Головінський. Крім о. Пароха в посвяченні брав участь о. Микола Старух і пластовий капелян о. Богдан Смик. Він же і проводив присягу курінних й хорунжого на вірність прапорові у спеціяльно оформленому церемоніялі (тексти присяг і церемоніял — варто б опублікувати).

Після посвячення запросили гостинні Чортополошки усіх присутніх на святковий обід, який самі підготовили. При головному столі крім представників Пластової Влади і Пластового Капеляна сиділи о. В. Головінський і о. М. Старух зі своїми Пані-Матками, що дуже гарно доповнило теплий родинний настрій обіду. Відкрила обід пл.сен. Марта Тарнавська, Головний „Чортополох", вітаючи присутніх. Вона підкреслила, що посвяченням прапора Курінь хоче не тільки відзначити 20-ліття існування, але передаванням прапора все іншим молодшим хорунжим, старші члени Куреня хотять передавати все, що мають найцінніше й найкраще, а зокрема повноцінне плекання української культури — молодшому поколінню.

Старостою святкового обіду була старша пластунка Леся Леуш - Качмар. Коли ми її, після обіду, вітали з повним успіхом, вона, сміючись, відповіла: „Але скільки перед тим було хвилювання!..."

Гураґан „Аґнес" покинув Лісову Школу

Привітання від проводу й учасників „Лісової Школи"

Немов і не було злив і повеней у горах Кетскил. Жорстока „Аґнес" десь на Канадійських просторах. Дощ ущух, сонце світить знову (як і повинно бути, і тільки спомини залишилися із „мокрого" початку Лісової Школи.

Наша річка нам по пояс, але ми і річку перемогли. Линвовим мостом харчі до табору перевозять візочком.

На 9-ій Лісовій Школі є 28 учасників. 8 з Канади, 19 із ЗСА й один з Англії.

Ціль Лісової Школи є вишколити таборових виховників для таборів УПЮ-ів.

Командантом цьогорічної Школи є пл.сен. Микола Ставничий, ЛЧ. Інструкторами є: ст.пл. Богдан Галібей, ЛЧ, Андрій Дурбак, Поб., Юрій Ігор Павлічко, ЛЧ, Роман Процик, ЛЧ, Адріян Сливоцький, Олег Цюк, Бур., і Богдан Чайківський, Бур.

Табір розбудований, проходять успішно гутірки. Нас ще чекають: теренова гра і змаг, прогульки та спільне відсвяткування Івана Купала із нашими пластовими сусідами — Школою Булавних.

ст.пл.скоб
Юрій Ігор Павлічко

З пластового життя

ЗСА:

✓ Цьогорічна Мала Рада Ватаги Бурлаків відбулася на хуторі Бурлаки Ігоря Суховерського в Бреквіл, Огайо, в часі від 1-го до 3-го липня. В Раді взяло участь 35 членів 1-го Куреня УСП і 16-го Куреня УПС „Бурлаки". В програмі нарад обговорено участь членів обох куренів в ЮМПЗустрічі, лещетарські табори для юнацтва і старшого пластунства в зимі 1972/1973, програму Великої Ради Ватаги, що відбудеться в листопаді ц.р. та біжучі справи, в тому прийняття в кандидати до 1-го Куреня УСП 11 старших пластунів. Між привітами, які наспіли, була телеграма від Бурлаки Ігора Гриневича, голови КПС в Австралії, який приїде в серпні ц.р. до ЗСА, щоб на чолі делегації пластунства Австралії взяти участь в ЮМПЗ. Численних Бурлак, їхніх жінок та дітей з правдивою українською гостинністю приймали господарі Марійка та Ігор Суховерські.

✓ 20-ий Курінь УПС Орден Хрестоносців відбув у березні ц.р. свою Велику Раду. Курінним вибрано пл. сен. Мирослава Лабуньку з Філядельфії. Створився також старшопластунський Самостійний Гурток Ордену Хрестоносців. Гуртковим став ст.пл. Юрко Пазуняк.

✓ Цьогорічні вишколи відбуваються: юнацький на Писаному Камені, біля Клівленду, новацький — на новому Соколі біля Боффало.

✓ Пластові табори на Вовчій Тропі розпочались в суботу 1 липня. Командантами є: УПЮ-ок пл.сен. Рута Галібей, УПН-ок ст.пл. Соня Слободян, УПЮ-ік ст.пл. Василь Матвійчук, УПН-ів ст. пл. Андрій Храпливий. Адміністратором є пл.сен. Євген Людкевич, станичний Пл. Станиці в Лос Анджелесі.

Англія:

✓ 23 квітня 1972 р. відбувся в Англії Крайовий Пластовий З'їзд, на якому вибрано Крайову Пластову Старшину в складі: голова — пл. сен. Я. Іваницький, 1-ий заступник та булавний пластунів — ст.пл. Іван Кулик, 2-ий заступник та булавна пластунок — ст.пл. Мотря Бірчак, секретар — ст.пл. Ліда Барська, скарбник — пл. сен. Роман Дубіль, господар — пл.сен. Роман Паращак, організ. реф. — пл.сен. Микола Попович, реф. УПС — пл. сен. Ія Лагодинська, реф. УСП-ів — ст.пл. Зенон Стрілковський, реф. УСП-ок — ст.пл. Марія Михалків, реф. Юнацтва — пл.сен. Марія Бабич, реф. Пластприяту — д-р О. Фундак. Голова Крайової Пластової Ради — пл. сен. Я. Гаврих.

Німеччина:

✓ 6-го травня 1972 р. у Мюнхені відбувся Дев'ятий Крайовий Пластовий З'їзд, на якому вибрано нову КП-Старшину в складі: голова — пл.сен. Ігор Зубенко, заступник — ст.пл. Мирослава Пашник, секретар — ст.пл. Михайло Добрянський, ККП-ок — ст.пл. Мирослава Гірна, ККП-ів — ст.пл. Микола Дубицький, реф. фінансів — пл. сен. Григорій Комаринський (до к. 1972 р.) та ст.пл. Роман Рак (від 1973 р.). Крайову Пластову Раду очолив пл.сен. Маркіян Заяць.

✓ Тижневик „Українські Вісті", який виходить в Ульмі, в числі за 7 травня 1972 р. присвятив дві сторінки про виставку графіки сучасних мистців, яку на еміграції влаштував Курінь УСП-ок і УПС-ок „Перші Стежі" та про реакцію на це в УССР. Заголовок сторінки: „Москва змусила київських мистців зневажати нашу молодь і лаятися".

Увага!

✓ *Крайова Пластова Старшина в ЗСА продовжила реченець зголошень на Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч до дня 15-го липня. День 15-го липня — це останній день зголошень.*

„ФОНД ЗУСТРІЧІ"

За ініціятивою 16-ого Куреня УПС „Бурлаки", в порозумінні і за дозволом КП-Старшини в ЗСА, при співпраці Куреня УПС „Верховинки" — проголошено в місяці травні в рамцях „Фонду одности Пласту" ударну збірку серед членів пл. сеніорату, Куренів УПС, Пл. Станиць та Гуртків Пластприяту, щоб зібрати фонди та допомогти представникам пластового юнацтва з далеко віддалених країн взяти участь у Ювілейній Міжкрайовій Пластовій Зустрічі з нагоди святкувань 60-ліття Пласту, яка відбудеться на Пластовій Оселі „Вовча Тропа" в Іст Четгемі, Н.Й., в часі від 19 до 27-го серпня ц.р.

Подаємо перший список пожертв і щиро дякуємо

СПИСОК Ч. 1

Курені УПС: Бурлаки, $100; Верховинки, 25; 7-ий К. ім. А. Войнаровського, 25; 1-ий К. ім. О. і С. Тисовських, 25; Буриверхи, 20; Ті, що греблі рвуть, 15; Княгині, 10; ОП УПС Детройт, 62.

Гуртки Пластприяту: Нюарк, $60; Сан Франсіско, 30; Ню Гейвен, 25; Філядельфія, 25; Ню Йорк, 20.

По дол. 50.00: Роко Кравців, Володимир Рудакевич.

По дол. 25.00: Юрій Витанович, Роман Волчук, Володимир Дармохвал, Зенон Корчинський, Петро Крамаренко.

По дол. 20.00: Юрій Купчинський, Володимир Слиж, Таїса Турянська.

По дол. 15.00: Павло Дорожинський, д-р Іван Макаревич, Ольга і Богдан Михайлів, Петро Сальків.

По дол. 10.00: Роман Алиськевич, д-р Остап Баран, інж. Роман Баранський (Пластпр.), Роман Барановський, Станіслав Берегулька, Тиміш Білостоцький, Роман Вергун, Осип Врублевський, д-р Орест Гаврилюк, Володимир Гнатківський, д-р Микола Грушкевич, Оксана Ґенґало, Ольга Гной, Ольга Дзядів, д-р Антін Жуковський, Ірина Левицька, Роман Левицький, Тарас Лішкевич, Ірина Любчак, д-р Богдан Макарушка, Ярослав Макарушка, Атанас Мілянич, Дарія і Василь Оріховські, Зеновія Пиріг, Володимир Помірко, Ігор Раковський, Мирослав Раковський, Ярослава Рубель, Володимир Савчак, Ніна Самокіш, Осип Стецура, Богдан Ухач, Мирон Утриско, Християна і Юрій Ференцевич, Леся Храплива, Дарія Хухра, Юрій Цегельський, Микола Ценко, Богдан Целевич, Віктор Яворський, Марта Ярош.

По дол. 5.00: Микола Андрейко, А. Архимович, Володимир Бакалець, Галина Вілоус, Соня Березовська, Ірина Вербицька, Петро Войтович, Орися Волчук, Володимир Володюк, Еміль Грималяк, д-р Ярослав Гриневич, Іван Дурбак, Володимир Залуський, Сергій Заполенко, Ігор Захарів, Лариса Зелик, Микола Кавка, д-р В. Комаринський, Дмитро Косович, Іван Костюк (Денвер), Юліян Крижановський, Орест Кузьма, Софія Кульчицька, Мирон Левицький, Тарас Левицький, Оксана Лопатинська, Наталія і Володимир Масюк, д-р Володимир Михайлів, Лариса Музичка, Леся і Василь Мочула, Християна Навроцька, Олександер Нагоряк, Надя Німилович, Ірина Пежанська, Ярослав Рак, Роман Рондяк, Ігор Руденський, Авра і Юрій Слюсарчук, о. С. Сулик, Уляна Старосольська, Михайло Сосяк, Олена Турула, Валентина Ширай, Лідія Черник, Михайло Юзенів, Євген Яросевич, Любомир Колтунюк.

Дол. 3.10: Павло Клим.

По дол. 3.00: Іван Костюк, Володимир Мельник, Степан Салик.

По дол. 2.00: Оксана Воскобійник, Стефанія Кочій, Лев Попович, Володимир Станько, Ольга Чмола.

Дорогі Подруги і Друзі, Проводи Пластових Станиць, Гуртків Пластприяту та Куренів УПС — подбайте, щоб Ваше ім'я появилося на черговому списку. Від Вас залежить, скільки юнацтва з далеких заморських країн зможе прибути до нас на Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч!

Ваші пожертви просимо пересилати на: Plast, Inc., (F.Z.), 140 Second Avenue, New York, N.Y. 10003, U.S.A.

Пластові видання

ВОГОНЬ ОРЛИНОЇ РАДИ, ч. 38, літо 1972. Це найновіше число журналу для новацьких виховників і виховниць, що його видає „Орлиний Круг". Редактор пл. сен. Еміль Грималяк. В цьому числі є статті на такі теми, як пластові табори, змаги, новацька рання руханка та підготова до проб, листування та т.п.

В ДОРОГУ З ЮНАЦТВОМ, ч. 3(15), 1972. Число присвячене пластуванню в природі і в ньому багато матеріялу, який повинні простудіювати члени булав цьогорічних пл. таборів, напр., про прогульки, різницю у веденні таборів юнаків та юначок, про таборові „напади", устаткування шатра, теренові гри, таборова орнаментика, про комарів і т.п. Надзвичайно багате в матеріял число. Редакторка — пл.сен. Лариса М.Л. Онишкевич.